

BY AIR MAIL

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ **"ΤΥΧΙΚΟΣ"**
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ - Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Σ 2002

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΩ (π.χ. <ΤΕΝ=2/02>= ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002)
ΑΝ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓ ↓

ΠΡΟΣΟΧΗ ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ → → → → →

**ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ
ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ
ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΤΗΣ ΓΗΣ
ΑΘΩΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ**

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

AFP PHOTO/POOL/KATHY WILLENS

ΕΦΤΑΣΕ Η ΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΤΗΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΑΣ

“ΤΥΧΙΚΟΣ»

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΟΣ 16 - ΤΕΥΧΟΣ 170
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2002

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7)
• Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία πάντα υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον μας δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογαριασμός: 137-00-2310000636.

Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»
Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ.
Αποφ.Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84.
Εκδότης: Β. Βασιλείδης,
Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 010-27.73.785.
Υπεύθ. Τυπογραφείου: Β. Χατζηπέρης,
Σόλωνος 44, Ν. Ιωνία, 010-27.97.324.

Επικοινωνία:
Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 010-277.3785, FAX 010-279.8487
e-mail: editor@tyxikos.gr

«TYCHICUS»
Monthly edition published by
«CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.»
P.O. Box 53100, GR-14210 ATHENS, GREECE
Not to be sold - Printed in Greece

www.tyxikos.gr

έν ριπή ὀφθαλμοῦ...

Στο ξεκίνημα μιας νέας περιόδου... Σελ. 4

Ένα χρόνο μετά (11-9-2001)... Σελ. 11

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ -
Η εποχή της ωραιοποίησης... Σελ. 12

Μια παγίδα για την οικογένεια
...αλλά και για την εκκλησία... Σελ. 14

Αδελφέ ή κύριε;... Σελ. 19

Ενώτια και έρρινα [3]... Σελ. 21

Ποιος είναι ο θεός σου;... Σελ. 25

«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ <>»... Σελ. 28

* Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 666

* ΠΑΛΙ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΠΝΕΥΜΑ...

* Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

* ΟΙ «ΑΓΙΕΣ» ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ... 3η Εξωφ.

Οι «αναγεννημένοι»... 4η Εξωφ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

www.tyxikos.gr

editor@tyxikos.gr

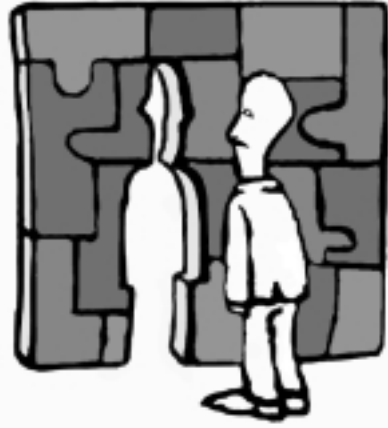
Στο ξεκίνημα μιας νέας περιόδου

Καθώς ξεκινάει μια καινούργια περίοδος, θα ήταν καλό να δούμε κάποια πράγματα που θα μας καθοδηγήσουν στη νοοτροπία που πρέπει να έχουμε απέναντι στην εκκλησία και στο έργο του Θεού. Γι' αυτό ας επικεντρώσουμε την προσοχή μας στην Επιστολή προς Εφεσίους, κεφάλαιο 4/δ και χωρία 7-16.

Όλοι θέλουμε κάτι περισσότερο για τον εαυτό μας. Να βελτιώσουμε τη θέση μας και ν' ανέβουμε ψηλότερα, για κάτι καλύτερο. Αν ακολουθούσαμε αυτή τη διαδικασία επ' άπειρον, κάποια στιγμή, αφού θα είχαμε κυριεύσει τα πάντα, το επόμενο βήμα θα ήταν να πάρουμε τη θέση του Θεού. Σ' αυτό ακριβώς βρίσκεται η ουσία της αμαρτωλότητας του ανθρώπου, η υπερηφάνεια εκείνη και η αλαζονεία του βίου, που μας ωθεί βήμα προς βήμα στο να θέλουμε να κυριεύσουμε το θρόνο του Θεού.

Συνήθως αυτό εκφράζεται σε μικρά πράγματα, αλλά είναι ο σπόρος που μας οδηγεί να επιδιώξουμε και μεγαλύτερα. Εδώ λοιπόν είναι το πρόβλημα. Επειδή έτσι σκεφτόμαστε και έτσι ζούμε, αν μας δινότανε η ευκαιρία να γίνουμε ίσοι με τον Θεό, δεν θα αρνιόμασταν να την αρπάξουμε.

Όλα αυτά, όμως, έρχονται σε αντίθεση με το πνεύμα του Κυρίου Ιησού Χρι-

στού που, όπως λέει η Γραφή, «**εν μορφή Θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν το να ήναι ίσα με τον Θεόν, αλλ' εαυτόν εκένωσε, λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους, και ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος εταπείνώσεν εαυτόν, γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού**» (Φιλιπ. 2/β/5-8).

Ενώ οι άνθρωποι του κόσμου κοιτάζουν πώς ν' ανέβουν όλο ψηλότερα, εκεί που δεν πάει παραπέρα, να σφετεριστούν ακόμη και την εξουσία του Θεού, ο Υιός του Θεού, έχοντας ήδη αυτή την εξουσία, κατέβηκε μέχρι του σημείου που δε θα μπορούσε να φτάσει πιο χαμηλά. Η εκκλησία βασιζέται σ' Εκείνον που αντέστρεψε το ρεύμα της νοοτροπίας αυτού του κόσμου.

Δυστυχώς, και μεταξύ των πιστών οι παλιές συνήθειες δεν ξεριζώνονται εύκολα, κι αυτή είναι η ριζική αιτία πίσω από την τάση της εκκλησίας να διαιρείται. Όταν η θέληση όλων μας στοχεύει στη “θεοποίησή” μας, αναπόφευκτα συγκρουόμαστε. Ένα τέτοιο πρόβλημα συγκρούσεων και καβγάδων αντιμετώπιζε ο Παύλος σε όλες τις εκκλησίες που έγραφε.

Στα συμφραζόμενα της περικοπής που μελετούμε, και μάλιστα στα πρώτα

εδάφια του κεφαλαίου, βλέπουμε ότι ο Παύλος τονίζει την αναγκαιότητα της ταπεινοφροσύνης, της μακροθυμίας, της πραότητας, της ανοχής των άλλων με αγάπη, και ύστερα λέει ότι οι πιστοί πρέπει να αγωνίζονται για να διατηρούν την ενότητα του πνεύματος.

Τα λέει αυτά επειδή προφανώς κάποιιοι ήταν περήφανοι, κάποιοι ήταν οξύθυμοι, κάποιοι ήταν γεμάτοι κρίση, κάποιοι ήταν αδιάφοροι για την ενότητα της εκκλησίας. Εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν η προβολή του εαυτού τους.

Ύστερα, στο εδάφιο 4, ο Παύλος τονίζει τα στοιχεία που συνθέτουν την ενότητά μας. Ιδιαίτερα υπογραμμίζει ότι στην εκκλησία υπάρχει μόνο ΕΝΑ σώμα, ΕΝΑ πνεύμα, που οδηγεί στην ίδια κατεύθυνση, ΜΙΑ ελπίδα, ότι όλοι θα καταλήξουμε στο ίδιο σημείο, ΕΝΑΣ Κύριος, στον Οποίο πρέπει όλοι να υπακούμε, ΜΙΑ πίστη και ΕΝΑ βάπτισμα, στον Χριστό, ΕΝΑΣ Θεός και Πατέρας όλων μας.

Εμείς τείνουμε να βάζουμε στο κέντρο του σύμπαντος τον εαυτό μας, και συγκρουόμαστε με τους άλλους, επειδή κι εκείνοι βάζουν στο κέντρο του σύμπαντος τον εαυτό του. Όταν όμως βάζουμε στο κέντρο του σύμπαντος τον Θεό και αντιλαμβανόμαστε ποιοι είμαστε, δεν υπάρχει λόγος να συγκρουστούμε, για τον απλούστατο λόγο ότι Εκείνος συνθέτει τα πάντα.

Σε αντίθεση, λοιπόν, με την τάση ν' απολυτοποιούμε τους εαυτούς μας, ο Παύλος απολυτοποιεί τον Θεό και το σχέδιό Του, που είναι η εκκλησία, και στη συνέχεια αναφέρεται στο θέμα των χαρισμάτων, που και αυτά τα προσεγγίζει μέσα από το πρίσμα της ενότητας. Όταν το φως πέφτει επάνω στο πρίσμα, δημιουργούνται διάφορα χρώματα, όπως το ουράνιο τόξο. Έτσι είναι και τα

χαρίσματα. Μία είναι η πηγή αλλά παράγει ποικίλα χαρίσματα.

Το μήνυμα του Παύλου ξεκινάει από μία θέση: **«Εἰς ἓνα ἕκαστον ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεάς τοῦ Χριστοῦ»** (εδ. 7). Με άλλα λόγια, τα χαρίσματα τα έδωσε ο Χριστός εις τους ανθρώπους «κατά», ανάλογα με το μέτρο της δωρεάς του Χριστού. Και είναι ενδιαφέρον, πως αν και όλα σ' αυτή την περικοπή είναι ένα, εκτός από τα χαρίσματα, όμως και τα χαρίσματα οδηγούν στην ενότητα. *[Βλέπε πλαίσιο σελ. 7]*.

Στο χωρίο 8 κάνει μια ιστορική αναδρομή και εξηγεί ότι τα χαρίσματα οφείλονται σε μία νίκη. **«Ἀναβάς εἰς ὕψος, ἠχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔδωκε χαρίσματα [δῶματα] εἰς τοὺς ἀνθρώπους»**.

Για πολλούς αναγνώστες της Βίβλου το εδάφιο αυτό είναι αρκετά δυσνόητο. Τα λόγια ο Παύλος τα παίρνει από τον Ψαλμό 68/ξη/18, που είναι μια επινίκια ωδή. Ένα τραγούδι θριάμβου του Θεού του Ισραήλ, που παρουσιάζεται να οδηγεί τα στρατεύματά Του επιστρέφοντας στην Ιερουσαλήμ μετά από μια στρατιωτική νίκη. Εκεί ο Θεός κάθεται στο θρόνο, λαβαίνει τα δώρα από τους αιχμαλώτους Του, τα λάφυρα της νίκης, και μετά τα διανέμει στο λαό Του.

Τη σχέση που έχει αυτή η προφητική φράση της Παλαιάς Διαθήκης με το θέμα του Παύλου, τη βλέπουμε στα εδάφια 9-10, όπου εξηγεί ότι εφαρμόζεται στον Κύριο Ιησού Χριστό. Εκείνος ανέβηκε στον ουρανό αφού πρώτα κατέβηκε εδώ στη γη και, αφού έδωσε νικηφόρα τη μάχη κατά του Διαβόλου, ανέβηκε θριαμβευτής πάνω απ' όλους τους ουρανούς.

Αν και Του προσφέρθηκε η ευκαιρία ν' ακολουθήσει το ρεύμα του κόσμου και ν' αρπάξει τα βασίλεια της γης μέσα

από έναν συμβιβασμό, Εκείνος προτίμησε ν' ακολουθήσει το δρόμο του σταυρού και κυριάρχησε πάνω τους χωρίς να γονατίσει μπροστά στον Διάβολο. Δεν υπάρχει πλέον ούτε μία γωνιά του σύμπαντος όπου ο Χριστός να μην είναι κυρίαρχος και βασιλιάς.

Αφού λοιπόν ο Χριστός νίκησε τις διαβολικές δυνάμεις, επέστρεψε στον ουρανό θριαμβευτής, με τα λάφουρα της νίκης και, διά του Πνεύματος, διανέμει αυτά τα λάφουρα στην εκκλησία.

Είναι προφανές ότι αυτά τα λάφουρα σχετίζονται με τα χαρίσματα και είναι αξιοσημείωτο ότι εδώ τα χαρίσματα δεν παρουσιάζονται, όπως θα περιμέναμε, σαν κάποιες πνευματικές ικανότητες, αλλά σαν πρόσωπα. Δεν λέει εδώ ο Παύλος ότι ο Θεός έδωσε "το χάρισμα του αποστόλου" ή "το χάρισμα του δασκάλου" ή "το χάρισμα του ευαγγελιστή" κ.λπ., αλλά ότι έδωσε «**αποστόλους**», έδωσε «**προφήτας**», έδωσε «**ευαγγελιστάς**»... δηλαδή έδωσε δικά Του πρόσωπα στην εκκλησία.

Με άλλα λόγια είναι πρόσωπα που στο παρελθόν ζούσαν στο αντίθετο στρατόπεδο, ακολουθούσαν το ρεύμα του κόσμου, ήθελαν να γίνουν οι ίδιοι "θεοί" στη θέση του Θεού. Πρόσωπα που τα άγγιξε ο Χριστός, τα αιχμαλώτισε για τον Θεό και τα χάρισε στην εκκλησία, στο σώμα του Χριστού.

Τώρα όλες οι ικανότητες, που αυτά τα πρόσωπα είχαν πρωτίτερα, υποτάσσονται στην εκκλησία του Χριστού· συγκεφαλαιώνονται κι αυτές κάτω από τον Χριστό. Και επειδή παραδίνεται ο άνθρωπος στον Χριστό, όλες του οι φυσικές και πνευματικές ικανότητες ανήκουν πλέον στον Χριστό. Κλασικό παράδειγμα είναι ο ίδιος ο απόστολος Παύλος. Πριν γνωρίσει τον Χριστό, χρησιμοποιούσε όλη του τη μόρφωση και τη

γνώση των Γραφών, για να πολεμήσει τους χριστιανούς. Όταν τον "αιχμαλώτισε" ο Χριστός, τον έκανε δικό Του και όλη εκείνη η μόρφωση χρησιμοποιείται πλέον υπέρ του Χριστού.

Παρόμοια κι εμείς, εφόσον μπήκε ο Χριστός στη ζωή μας, είμαστε λάφουρα της νίκης του Χριστού. Μας κυριεύσε, μας έκανε δικούς Του και τώρα, ας το προσέξουμε αυτό, χαρίζει τον καθένα από εμάς στο σώμα Του. Καθένας μας είναι ένα λάφουρο της νίκης του Χριστού και ένα δώρο που δίνει στην εκκλησία.

Εάν, λοιπόν, είμαστε δώρο του Χριστού στην εκκλησία, πρέπει να συμπεριφερόμαστε ως "δώρο", ως κάτι καλό για την εκκλησία, και οι άλλοι πιστοί να μπορούν να λένε: "Σε ευχαριστούμε Κύριε γι' αυτό το δώρο που μας έδωσες".

Στις μέρες μας τα χαρίσματα παρουσιάζουν κάποιον ατομοκεντρικό τρόπο. Συζητιέται πόσα είναι τα χαρίσματα, τι ακριβώς είναι το κάθε χάρισμα, τι σημαίνει το καθένα, ποιο είναι το δικό μου... Όλα αυτά είναι ενδιαφέροντα ερωτήματα και τα τονίζει ο Παύλος σε άλλα σημεία.

Αλλά τα χαρίσματα υπάρχουν για να επιτελούν ένα έργο. Το εδάφιο 10 λέει: «**Ο καταβάς, αυτός είναι και ο αναβάς υπεράνω πάντων των ουρανών, διά να πληρώση τα πάντα**». Το κεντρικό σημείο, ο σκοπός των χαρισμάτων, είναι να γεμίσουν τα πάντα από τον Χριστό. Αυτό σημαίνει ότι ο Χριστός δεν ανέβηκε στους ουρανούς για να είναι απών από τη γη, αλλά ανέβηκε στους ουρανούς για να είναι εντονότερα παρών πάνω στη γη, μέσω των ανθρώπων Του.

Όταν ο Χριστός ήρθε στη γη, περιορίστηκε σε μία ιστορική στιγμή και σε έναν γεωγραφικό τόπο. Τώρα όμως που ανέβηκε στους ουρανούς, έχει πάνω στη γη τους δικούς Του ανθρώπους. ➡

Μήπως χρειαζόμαστε ένα καινούργιο χάρισμα;

Στο 4/δ/ κεφάλαιο της προς Εφεσίους ο Παύλος παρουσιάζει όλα σε ΕΝΙΚΟ αριθμό, όπως και ο Θεός είναι ΕΝΑΣ και ο Χριστός είναι ΕΝΑΣ. Τα χαρίσματα εντούτοις παρουσιάζονται πολλά. Γιατί φεύγει από την έμφαση στο ένα και πηγαίνει στα πολλά, στην ποικιλία; Ας δούμε το εδάφιο 11: **«Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους».**

Και γιατί έχει ενεργήσει έτσι ο Θεός; Μάλιστα εγώ, που ίσως νομίζω ότι είμαι εξυπνότερος, έχω μια άλλη ιδέα. Έχω επινοήσει ένα χάρισμα που θα ήθελα να μου δοθεί –ένα χάρισμα δικής μου εφεύρεσης– κι αυτό είναι το χάρισμα του «αποστολο-προφητο-ευαγγελιστο-ποιμενο-διδασκάλου». Ένα χάρισμα, δηλαδή, που τα περιέχει όλα.

Αν όμως εγώ είχα αυτό το χάρισμα, δεν θα είχα ανάγκη από εσάς. Δεν θα είχα ανάγκη από κανέναν. Θα ήμουν ανεξάρτητος. Αν όμως είμαι ανεξάρτητος, προς ποια ενότητα με ωθεί αυτό; Στην «ενότητα» με τον εαυτό μου και κανέναν άλλον. Είναι ολοφάνερο ότι αυτό βολεύει την υπερηφάνειά μου και τον εγωισμό μου, ταυτόχρονα όμως φανερώνει τι ακριβώς είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ενότητα της εκκλησίας.

Δεν κάλεσε ο Χριστός τον καθένα μας να είναι “θεός”. Ο Χριστός δεν δώρισε όλον τον πλούτο της νίκης Του σε έναν ή σε λίγους. Αντίθετα έκανε διανομή των λαφύρων Του! Έτσι παραμένουμε όλοι ταπεινοί και δίνεται ευκαιρία στον καθένα να συμβάλλει στην πνευματική νίκη όλης της εκκλησίας με αυτό που του έχει χαρίσει ο Θεός.

Μην απολυτοποιείς λοιπόν το δικό σου χάρισμα. Μην θεωρείς ότι είναι το σημαντικότερο. Οι άλλοι, που είναι διαφορετικοί από σένα, επειδή έτσι τους έφτιαξε ο Θεός, σε χρειάζονται όπως και εσύ χρειάζεσαι εκείνους. **Δεν έχεις λάβει τα πάντα από τον Θεό, έχεις μόνο ένα κομμάτι. Και για να είναι αποτελεσματικό αυτό το κομμάτι, πρέπει να συναρμολογηθεί με τα άλλα κομμάτια.**

➔ Έτσι το μήνυμα και η αγάπη Του μπορούν να διαχέονται σε κάθε ιστορική στιγμή και σε κάθε γεωγραφικό τόπο, όπου βρίσκονται οι άνθρωποι του Χριστού. Με αυτό τον τρόπο ο Χριστός μπορεί να βρίσκεται παντού.

***

Γιατί να το κάνει έτσι; Ας θυμηθούμε ότι αυτό ήταν το αρχικό Του σχέδιο. Στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης ο Θεός είπε στον άνθρωπο, που είχε πλάσει «κατ' εικόνα Θεού»: **«Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε, και γεμίσατε την γην, και κυριεύσατε αυτήν»**. Με τι θα γέμιζε η γη; Με την εικόνα του Θεού! Ο άνθρωπος όμως αμάρτησε και η εικόνα αμαυρώθηκε. Γι' αυτό χρειάστηκε να έρθει ο Χριστός, που είναι **«εικὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ αοράτου»**, για ν' αποκαταστήσει εκείνη την εικόνα. Μας έκανε λοιπόν δικούς Του, και τώρα μας αγιάζει και μας μεταμορφώνει **«εις την αυτήν εικόνα»** (Β' Κορ. 3/γ/18).

Άρα λοιπόν η διαδικασία επιστρέφει στο πρώτο σχέδιο. Να γεμίσει η γη με την εικόνα του Θεού, επειδή ο Χριστός θέλει να γεμίσει τα πάντα με την παρουσία Του, επειδή όσο πιο πολύ μοιάζουμε εμείς με τον Χριστό, τόσο πιο πολύ ο τόπος που βρισκόμαστε γεμίζει με τον Χριστό.

Αν τότε που ήταν ο Χριστός επάνω στη γη, ρωτούσε: *“Πού εργάζεται ο Θεός;”* η απάντηση θα ήταν, *“Εργάζεται εκεί όπου βλέπεις τον Ιησού Χριστό”*. Σήμερα, στο ίδιο ερώτημα, η απάντηση είναι, πρέπει να είναι: *“Εργάζεται όπου βλέπεις τα δικά Του παιδιά να Τον υπηρετούν”*.

Εφόσον, λοιπόν, ο Χριστός νίκησε, τώρα γεμίζει τα πάντα. Καθώς ο πιστός Τον υπηρετεί με τα χαρίσματα που έχει λάβει, γεμίζει τη γη με την παρουσία

Του –ανάλογα με τη χάρη που δόθηκε στον καθένα– εκτελώντας το ίδιο το έργο του Θεού επάνω στη γη. Θα μπορούσε όμως κάποιος να παραπονιέται επειδή ένας άλλος έχει πιο πολλά χαρίσματα. Ο Κύριος μάς γνωρίζει. Δώσε Του αυτό που έχεις. Μη στενοχωριόμαστε λοιπόν για το τι έχουμε και τι δεν έχουμε. Ο Κύριος ζητάει μόνο αυτό που έχουμε, αυτό που μας έχει χαρίσει.

***

Ο Παύλος αναφέρει στην περικοπή αυτή μερικά μόνο χαρίσματα. Σε άλλες περικοπές αναφέρει και άλλα, όμως πιστεύω ότι αναφέρει τούτα τα χαρίσματα εδώ, επειδή θέλει να μας δείξει το κοινό τους γνώρισμα, διότι όλα μαζί συμβάλλουν στην ενότητα.

Ο Θεός “αιχμαλώτισε” μια ποικιλία ατόμων με διαφορετικές ικανότητες, και τα έβαλε κάτω από την ίδια σκέπη. Και ενώ πριν τα άτομα αυτά εκδήλωναν το χαρακτήρα, τις ικανότητες και την προσωπικότητά τους, να κυριαρχούν στη ζωή τους και να βελτιώνουν διαρκώς τη δική τους κατάσταση, τώρα υποτάσσουν όλα αυτά στην υπηρεσία του Χριστού. Κυρίως εδώ αναφέρονται τα ηγετικά χαρίσματα και όλα αυτά εξυπηρετούν τον ένα λόγο του Θεού, χωρίς να επιβάλλονται στην εκκλησία, αλλά μόνο να την υπηρετούν.

Οι απόστολοι ήταν αυτοί που πρώτοι έλαβαν το λόγο του Χριστού και με τους ακολούθους τους τον έγραψαν στα ιερά κείμενα. Οι προφήτες διακήρυτταν τον λόγο του Θεού. Οι ευαγγελιστές καίγονται να φέρουν το μήνυμα του λόγου σε ανθρώπους που ακόμη δεν έχουν ακούσει. Οι ποιμένες οδηγούν τους πιστούς στην αλήθεια του λόγου και οι δάσκαλοι εξηγούν την αλήθεια του λόγου.

Μέσα σε όλα αυτά, το κοινό χαρακτηριστικό είναι η εξουσία του λόγου του Θεού. Τα χαρίσματα προέρχονται από το λόγο του Θεού, βασίζονται στο λόγο, κάνουν ακουστό το λόγο, μεταδίδουν το λόγο, οδηγούν στο λόγο, εξηγούν το λόγο, εκφράζουν την εξουσία του Θεού μέσα από το λόγο.

Παρ' όλο, λοιπόν, που είμαστε διαφορετικοί, έχουμε ένα κοινό γνώμονα, αφετηρία και εξουσία: τον λόγο του Θεού. Επιπλέον, η εκκλησία δεν αποτελείται από σφετεριστές του θρόνου του Θεού αλλά από υπηρέτες αυτού του θρόνου και άρα εκφραστές της εξουσίας που απορρέει από αυτό τον θρόνο.

Αλλά πώς θα καταλάβουμε ότι ο Χριστός πράγματι γεμίζει την εκκλησία και εξουσιάζει εκεί; Τέσσερα πράγματα χρειάζονται:

(1) Κατάρτιση για υπηρεσία

Το εδάφιο 12 μας εξηγεί ότι όλα τα χαρίσματα δίνονται **«προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώματος του Χριστού»**. Ποιος λοιπόν κάνει το έργο της διακονίας; Οι άγιοι! Κάποιοι σε καταρτίζουν, σε βοηθάνε, σου δίνουν τα εφόδια για να μπορείς κι εσύ να είσαι ένας υπηρέτης του Θεού μέσα στον κόσμο.

Και η υπηρεσία μας στην εκκλησία οδηγεί να δημιουργούνται άλλοι υπηρέτες του Θεού. Όχι στο να συγκεντρώνονται εξουσίες και υπηρεσίες στα δικά μου χέρια αλλά στο να περνάνε σε άλλα χέρια.

Όπως ο Χριστός ήρθε και διάλεξε τη θέση του δούλου, κι εμείς με τη σειρά μας, που εμπνεόμαστε από Εκείνον, διαλέγουμε επίσης τη θέση του δούλου, κι αυτό παράγει –θα πρέπει να πα-

ράγει– άλλους δούλους, καθώς βλέπουν εμάς και εμπνέονται να γίνουν κι αυτοί δούλοι του Χριστού και να υπηρετούν το έργο Του.

(2) Ενότητα

Τα χαρίσματα επίσης οδηγούν στην ενότητα, όπως λέει το εδάφιο 13: **«Εωσού καταντήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως, και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού»**.

Αυτό γίνεται με τρόπο πρακτικό. Αν βλέπω τις ικανότητές μου όχι σαν κάτι που θα με ανεβάσει κοινωνικά, αλλά σαν ένα χάρισμα και δώρο του Θεού για να υπηρετώ την εκκλησία Του, αυτό επηρεάζει τη στάση μου απέναντι στους αδελφούς.

Δεν είναι στόχος μου να περάσει οπωσδήποτε το δικό μου, να βγω από πάνω, να αναγνωριστώ, να εκτιμηθώ. Όλα αυτά τα υποτάσσω στον Χριστό και στην εκκλησία, στο ένα σώμα Του. Και όταν το κάνω εγώ αυτό, εμπνέω και το υπόλοιπο σώμα να κάνει το ίδιο. Έτσι ελαττώνεται ο εγωισμός στην εκκλησία και μένει ο Χριστός στο θρόνο Του. Η ενότητά μας, θυμίζει στον Διάβολο ότι έχει χάσει το παιχνίδι.

(3) Σταθερότητα.

Έχοντας λάβει χαρίσματα που τονίζουν τον λόγο του Θεού, μαθαίνουμε να στεκόμαστε πάνω στον λόγο, αμετακίνητοι και άτρωτοι από κάθε αιρετική διδασκαλία.

Στα εδάφια 14-15 διαβάζουμε: **«Διά να μη ήμεθα πλέον νήπιοι, κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με πάντα άνεμον της διδασκαλίας, διά της δολιότητος των ανθρώπων, διά της πανουρ-**

γίας εις το μεθοδεύεσθαι την πλάνη, αλλά αληθεύοντες εις την αγάπην, να αυξησώμεν εις αυτόν κατά πάντα, όστις είναι η κεφαλή, ο Χριστός».

Δίνεται έμφαση στη σταθερότητα, επειδή δεν είναι σωστό να ξεδέσουμε όλη μας τη ζωή ψάχνοντας να βρούμε τι πιστεύουμε. Αυτός που ψάχνεται ακόμη, δεν είναι έτοιμος να υπηρετήσει. Είναι ανάγκη, λοιπόν, να “βιαστείς” στην έρευνά σου για το περιεχόμενο της αλήθειας, να την ασπαστείς και μετά να αρχίσεις να την υπηρετείς.

Υπάρχει μια τάση σε πολλούς, να γυρίζουν από δάσκαλο σε δάσκαλο. Εντυπωσιάζονται από την πρωτοτυπία του καθενός, τρέχουν από δω κι από κει, θέλοντας να γνωρίσουν τι διδάσκει ο καθένας. Ωστόσο, είναι καιρός να ζήσουμε αυτό που μάθαμε. Η ωριμότητα ξεκινά όταν γνωρίζεις τι πιστεύεις. Μόνο τότε δεν μετακινείσαι από αυτό και, αν χρειαστεί, μπορεί να πεθάνεις γι’ αυτό. Επίσης εμβαθύνεις στην πίστη σου, καθώς αντιμετωπίζεις τραγωδίες, δυσκολίες, κακουχίες, αλλά και την ίδια την ρουτίνα της ζωής, και κατορθώνεις να σταθείς.

Όσοι κλυδωνίζονται από κάθε άνεμο διδασκαλίας, αν βρίσκονταν αντιμέτωποι στην πιθανότητα να γευθούν μαρτυρικό θάνατο, όπως συνέβηκε στην ιστορία σε πολλούς, ίσως θα ήταν τότε η στιγμή που θα αναρωτιόντουσαν, μήπως είναι καιρός ν’ αλλάξουν πίστη...

Δεν είναι όμως δυνατό να είσαι πάντα “μαθητούδι”. Θα έρθει και η στιγμή που πρέπει να φανεί η ωριμότητα της πίστης μας από τη σταθερότητά μας.

(4) Αύξηση

Το εδάφιο 16, τέλος, προσθέτει, «**Εξ ου παν το σώμα συναρμολογούμενον και συνδεόμενον διά πάσης συναφείας των συνεργούντων μελών, κατά την ανάλογον ενέργειαν ενός εκάστου μέρους, κάμνει την αύξησιν του σώματος, προς οικοδομήν εαυτού, εν αγάπη».**

Τούτη είναι μια πολύπλοκη πρόταση, πανέμορφη όμως στο νόημά της. Μέσα από τον Χριστό —«εξ ου»— συναρμολογείται όλο το σώμα διά των χαρισμάτων. Το ένα χάρισμα δένει με το άλλο. Μιλάμε για ένα παζλ όπου το καθένα κομμάτι από μόνο του είναι άχρηστο· όταν όμως συναρμολογηθεί με τα υπόλοιπα, όλα μαζί απαρτίζουν μία εικόνα.

Κάθε πρόσωπο στην εκκλησία είναι διαφορετικό και πρέπει να μπει στη θέση εκείνη από την οποία μπορεί να υπηρετήσει καλύτερα. Οι αδελφοί είμαστε ένα σύνολο διαφορετικών προσωπικοτήτων που πρέπει να συνδυαστούμε σε σχέσεις υπηρεσίας και αγάπης. Αν όλα αυτά γίνουν κανονικά, καθώς το σώμα αυξάνεται ο Διάβολος φρίττει.

Ανακεφαλαίωση

Ο Ιησούς Χριστός ήρθε χαμηλά. Εμείς, αντίθετα, θέλαμε ν’ ανέβουμε ψηλά. Από τότε όμως που Τον γνωρίσαμε, ακολουθούμε τον δικό Του δρόμο της ταπείνωσης. Καθώς ακολουθούμε αυτό τον δρόμο, είτε να ψάχνουμε τις ευκαιρίες που μας δείχνει το Πνεύμα του Κυρίου, ώστε να είμαστε υπηρέτες δικοί Του, που θα μπορέσουν να φέρουν το σώμα του Χριστού σε αύξηση και έτσι ο Χριστός να πληρώσει τα πάντα. Αμήν.

Από συνεργάτη

Ένα χρόνο μετά...

Πριν ένα χρόνο αυτό το μήνα, η ζωή για πολλούς Αμερικανούς μετατράπηκε σε τραγωδία, καθώς η τρομοκρατική επιχείρηση της Αλ Κάιντα μετέτρεψε τέσσερα επιβατικά αεροπλάνα σε εμπρηστικές βόμβες με θύματα χιλιάδες ζωές.

Αυτό επέφερε προς στιγμή αρκετές αλλαγές στην συμπεριφορά των Αμερικανών. Έκαναν ουρές για να δώσουν αίμα και έτρεξαν να περιποιηθούν τραυματίες. Κυρίως όμως έτρεξαν στις εκκλησίες ώστε η προσέλευση αυξήθηκε στο μέγιστο σημείο όλων των εποχών. Η Αμερική ξαφνικά έγινε διαφορετική.

Πολλοί έλπιαν πως αυτή η εθνική τραγωδία θα βοηθούσε το λαό και τους ηγέτες των ΗΠΑ να βρουν ξανά τη θέση του Θεού στη δημόσια ζωή, να επανέλθει η προσευχή και η Βίβλος στα σχολεία, να αναθεωρηθεί η νεοεποχική αντίληψη πως όλες οι θρησκείες "είναι εξίσου καλές" κ.λπ.

Δυστυχώς, μόλις ένα έτος αργότερα, η Αμερική είναι και πάλι όπως πάντα απορροφημένη στα σχέδια και τις μπίζνες της – περιλαμβανομένου και του πολέμου.

Παρά τις αλλαγές σε θέματα ασφάλειας και στα ταξίδια, όλα γύρισαν στα παλιά σε ό,τι αφορά το σύστημα των αξιών και τη στάση απέναντι στον Θεό. Μάλιστα οι τελευταίες μετρήσεις δείχνουν ότι η προσέλευση στις εκκλησίες είναι τώρα χαμηλότερη από ότι πριν τις 11 Σεπτεμβρίου.

Κάποιοι έλπιαν πως όλα τα πνευματικά και ηθικά προβλήματα της Αμερικής θα μπορούσαν να λυθούν με μάγεια –το ραβδί της Κίρκης δεν λειτουργεί σ' αυτά τα ζητήματα– ούτε οι αλλαγές γίνονται εύκολα, επειδή το ζητούμενο δεν είναι μια γρήγορη "επισκευή" αλλά η ριζική αλλαγή των καρδιών, που μπορεί να γίνει μόνο με την βοήθεια του Θεού.

Κάποιος Αμερικανός έγραψε τα παρακάτω

λόγια, που καλά θα κάνουν να προσέξουν και οι αγαπητοί μας συνέλληνες:

«Το παλιό άσμα **"God Bless America!"**

ακούστηκε πολλές φορές μετά τις 11 Σεπτεμβρίου 2001, στα σκαλιά του Καπιτώλιου, στα σχολεία, στο στρατό, σε αθλητικές εκδηλώσεις κ.λπ. Ίσως δεν ψάλλθηκε με περισσότερο πάθος και ζέση από την εποχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. **Αλλά έχουμε το δικαίωμα να προσευχόμαστε: «Θεέ ευλόγησε την Αμερική!»;** Μήπως είναι ο Θεός που μας έχει εγκαταλείψει ή είμαστε εμείς που για τόσο πολύ καιρό Τον έχουμε αφήσει κάπου εκεί έξω;

»Όπως όλοι οι άνθρωποι, οι Αμερικανοί επιδιώκουμε δύο πράγματα: (1) Να πηγαίνουν καλά τα πράγματα στη ζωή μας και (2) Να ζούμε πολλά χρόνια σε συνθήκες ειρήνης και ελευθερίας.

»Μια υπόσχεση του Θεού που υπάρχει στο Δευτερονόμο (5/ε/33) ανταποκρίνεται απόλυτα σ' αυτή ακριβώς την ανθρώπινη επιθυμία. Περιέχει όμως κάποιες προϋποθέσεις: **«Θέλετε περιπατεί εις πάσας τας οδούς, τας οποίας Κύριος ο Θεός σας προσέταξεν εις εσάς· διά να ζήτε και να ευμερήτε και να μακροημερεύετε εν τη γη».** Η υπόσχεση αυτή βέβαια αφορά το λαό Ισραήλ, αλλά εμείς θέλουμε να την εφαρμόσουμε στην περίπτωση μας, παραβλέποντας επιπλέον τους όρους της.

»Ο Θεός είναι δίκαιος και τηρεί το λόγο Του. Μπορεί στα νομίσματά μας να γράφουμε «IN GOD WE TRUST» (= Στον Θεό εμπιστευόμαστε), εμείς όμως λατρεύουμε άλλους θεούς (φήμη, επιτυχία, πλούτο, δύναμη, διασκέδαση). **Έχει ο αληθινός Θεός σχέση με όλα αυτά;»**

«Διά πολλών μαρτύρων...»

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Η εποχή της ωραιοποίησης

Φίλος του «Τ» βρήκε πρόσφατα κάπου και μας έφερε το παρακάτω κείμενο. Πρόκειται για γραπτό του αδ. Σ.Ι. Πορτινού, που είχε δημοσιευτεί το 1983 –πριν από 20 χρόνια– στο περιοδικό «Σάλπισμα» το οποίο δεν εκδίδεται πια. Το αναδημοσιεύουμε λόγω της επικαιρότητας, της σοβαρότητας και της αλήθειας του. [Έγινε ελαφρά προσαρμογή της γλώσσας και υπογραμμίσεις].

Και κατ' αρχήν, πού το παράξενο αν σήμερα κηρύττεται, δίνεται, προσφέρεται, διδάσκεται ένα άλλο ευαγγέλιο;

Πολύ-πολύ νωρίς ο Παύλος –με δάκρυα– διαπιστώνει με ...θαυμασμό(!) «...ούτως ταχέως μετατίθεσθε από του καλέσαντος ημάς εν χάριτι Χριστού εις έτερον ευαγγέλιον» (Γαλ. 1/α/7). Ακόμα, ίσως ενυπάρχει κάποιος φόβος στα λόγια του Κυρίου για μια μεθοδευμένη και συστηματική μεταβολή του πνεύματος του ευαγγελίου, όταν λέει: «...όπου εάν κηρυχθή το ευαγγέλιο τούτο εν όλω τω κοσμή» (Ματθ. 26/κς/13, αλλά και 24/κδ/16). Ακριβώς επειδή ο Θεός είναι αναλλοίωτος, το ευαγγέλιον θα αποκληθεί «ευαγγέλιον του Θεού» (Μάρκ. 1/α/14).

Άλλωστε, ως προσεχθεί, πως για κείνον που πιάνει το ευαγγέλιο στα χέρια του, για να διακονήσει το περιεχόμενό του, ταιριάζει το ρήμα «ιερουργείν» («Εις το είναι με λειτουργόν Χριστού Ιησού εις τα έθνη, ιερουργούντα το ευαγγέλιον του Θεού» Ρωμ. 1/α/16).

Κι αν σήμερα, τόσο-τόσο δύσκολα

μπορεί να πει κανείς «...εγώ ημάς γέννησα» είναι ίσως γιατί δεν δίνεται πάντα στις ψυχές εκείνο το ευαγγέλιο, του Παύλου το «ευαγγέλιον» (Α' Κορ. 4/δ/15). Ναι, παλιά μεθοδευμένη και σατανικά συστηματική η προσπάθεια «μεταστρέψει το ευαγγέλιον του Χριστού» (Γαλ. 1/α/7). Και, ξανά στο πρώτο κεφάλαιο της προς Γαλατάς, ο φόβος ενός άλλου ευαγγελίου, που θα 'ταν μπορετό ο ίδιος ο Παύλος να κηρύξει στους τραγικούς Γαλάτες ή ακόμα «άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίσηται υμίν» (1/α/8).

***

Φυσικά σ' ένα περιορισμένο αρθράκι ως μη περιμένει κάποιος να εξαντληθεί το θέμα «άλλο ευαγγέλιο». Γιατί και χρόνο χρειάζεται κανείς και το πρόβλημα προβάλλεται πολύπλευρο. Μια μόνο πλευρά του μπορεί να εντοπιστεί σήμερα. Η αλλοίωση του ευαγγελίου ώστε να είναι ένα ευαγγέλιο καλόβολο, συνταιριαστό, ωραίο με την έννοια ότι δεν προξενεί βλάβη, καμιά απολύτως βλάβη, σε κείνον που θα το δεχτεί. Κάπως έτσι. Ας πάρουμε μερικά χτυπητά παραδείγματα.

1. «...ὅτι στενή ἡ πύλη...» (Ματθ. 7/Ζ/14). Στενή, και γιατί στενή;.. Κι εμεῖς τη μεγαλώνουμε. Την ξηλώνουμε. Την φαρδαίνουμε. Βρισκόμαστε στον αἰῶνα που κυριαρχεῖ το μεγάλο, το πελώριο, το κολοσσιαίο. Οι ουρανοζύστες με τὰ 116 πατώματα. Τὰ καράβια των 235.000 τόνων. Τὰ τζάμπο με τους 516 επιβάτες. Και ἡ πύλη να μείνει στις διαστάσεις που εἶχε 2.000 χρόνια πριν;...

2. «...ὅλγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν...» (Ματθ. 7/Ζ/14). Και γιατί λίγοι; Για λίγους ἦλθε ὁ Κύριος; Βλασφημία! “Ματς προντάκτιον” στα παπούτσι, τυποποιημένη μαζική παραγωγή στα τενεκεδάκια τῆς πέτσου, τυποποιημένος μαζικός ευαγγελισμός. Κάποτε γύρευαν να υψωθούν καρδιές. Τώρα ἀρκεῖ να υψωθούν χέρια.

3. «...ὅς ου λαμβάνει τον σταυρόν αὐτοῦ...» (Ματθ. 10/Ι/38) και «ἀκολουθεῖ» και μάλιστα «...καθ’ ἡμέραν...» (Λουκ. 9/Θ/23), «οὐκ ἐστὶν μου ἄξιος». Ποιος θα τολμήσει σήμερα να πει, να επαναλάβει δηλαδή, τέτοια λόγια;.. Ποιος ἄλλωστε θα δεχτεῖ να ἀκούσει κάτι τέτοιο; Σταυρό! Γιατί; Το πολύ-πολύ ἓνα χρυσό σταυρό, με μια χρυσή αλυσίδα. Κάπου εἶδα ἓνα χρυσό σταυρό και ἓνα λουρί πέτσινου. Στα παραδοσιακά και διατηρητέα κτίρια ονομάζεται τούτο αναπαλαίωση. Παλιός ὁ σταυρός· τῆς μόδας το πέτσινου λουράκι.

4. «Παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει και ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 14/Ιδ/22). Ὅχι θλίψεων. Πολλῶν θλίψεων! Δεῖ! Εἶναι ἀνάγκη! Πρέπει! Δεν γίνεται ἄλλιως. Δεν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος. Δεν ἀνοίγεται ἄλλο μονοπάτι. Να μιλήσεις για θλίψεις; Θα πάρουνε δρόμο. Ποιες θλίψεις ἔχει, θλίψεις ὄχι φυσικά ὁμοιες με ἐκεῖνες του κόσμου, ὁ ση-

μερινός «πιστός»; Δεν νομίζω να ἔχει. Δεν ἔχει. Πῶς να ἔχει και γιατί να ἔχει; Να, ἀς πούμε στο τρίμηνο των καλοκαιρινῶν διακοπῶν πᾶτησε ἓναν ἀχινό. Τον κυνήγησε ἓνας πελώριος σκύλος. Τον χτύπησε στο ψάρεμα ἓνας σκορπιός. Ἄλλο; Ἄλλο... τίποτα! Τίποτα ἄλλο! Και οἱ θλίψεις; Οἱ πολλές; Εκείνο το μέχρι θανάτου;... Αὐτά, αὐτά εἶναι για τον καιρό ἐκεῖνο. Και κάποιος ἐξυπνούλικο θα προσθέσει:

–Και τι ξέρεις; Ὅταν ὁ Θεός δεν στέλνει θλίψεις, να πᾶμε εμεῖς φιρί-φιρί να τις βρούμε;

Εἶναι κάτι κι αὐτό. Βέβαια, βέβαια, φιρί-φιρί...

***

Το θυμάμαι ἐκεῖνο το ἀπερίγραπτο. Των χρόνων μου, παιδικό τραγουδάκι: “Θα υπάγω εἰς τους κήπους, Τρα-λα-λά, Τρα-λα-λά...”

Ναι, εἶναι ἓνα ἄλλο ευαγγέλιο. Γλυκόπιτο. Εύκολο. Καλόβολο. Νερωμένο. Καπηλευμένο. Μια θαυμάσια ψαρόσουπα... που μια μικρή λεπτομέρεια μόνο τη χαρακτηρίζει αὐτή την ψαρόσουπα... ἔχει ρύζι, κρεμύδι, σέλινο, καρότο, πατάτες, καλές πατάτες ἀπὸ τὴν Αμαλιάδα. Μόνο να... Δεν ἔχει ψάρι. Ἐνα ωραῖο ευαγγέλιο. Που λέγεται. Κηρύττεται. Ακούγεται. Διασαλπίζεται. Και γίνεται ριπόρτο. Ἐνα ευαγγέλιο δίχως θλίψεις. Μια ψαρόσουπα... δίχως ψάρι. Ἐνα ευαγγέλιο, που ἐν τούτοις δεν εἶναι ευαγγέλιο! Κι ἀν κάποιος ἐπιμένει πως εἶναι ευαγγέλιο, τότε ἀς υποχωρήσουμε και οἱ δύο. Στο ἐμπόριο το λένε “να το κόψουμε στη μέση”. Φίφτυ-φίφτυ. Αναγνωρίζω, πως εἶναι «ευαγγέλιο». Σειρά σου τώρα να ἀναγνωρίσεις πως εἶναι ἓνα “ἌΛΛΟ” ευαγγέλιο. Που κάνει ἄλλους πιστούς. Ἄλλη ἐκκλησία. Τέλεια ξένη με ἐκείνη του «ευαγγελίου τοῦ Θεοῦ».

Μια παγίδα για την οικογένεια ...αλλά και για την εκκλησία

Ο Ηλεί ήταν κριτής και αρχιερέας του λαού Ισραήλ για 40 ολόκληρα χρόνια, την ιστορία του οποίου διαβάζουμε στο πρώτο βιβλίο του προφήτη Σαμουήλ. Ωστόσο, αν και ο Ηλεί κατείχε τις δύο ανώτερες θέσεις ανάμεσα στους Ισραηλίτες, δεν έμεινε γνωστός για κανένα του μεγάλο κατόρθωμα αλλά για όσα κακά έκαναν αφενός οι δύο γιοι του, Οφνεί και Φινεές και αφετέρου για τον τρόπο που εκείνος τα αντιμετώπισε. Η εμπλοκή του στα πρώτα χρόνια της ζωής του Σαμουήλ ήταν μάλλον περιστασιακή.

Όπως φαίνεται, ο Ηλεί είχε ήπιο χαρακτήρα. Ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που από μια γωνιά παρακολουθούν όσα γίνονται γύρω τους, χωρίς ποτέ να παίρνουν πρωτοβουλίες. Σε όλες τις σκηνές που αναφέρεται το όνομά του, τον παρακολουθούμε “να κάθεται” κάπου και σπάνια να λέει λίγα λόγια. Αλλά κι εκείνες τις φορές που μίλησε, ο λόγος του –όχι πάντοτε σωστός– δεν ήταν “ζωντανός και ενεργητικός” αλλά ακολουθούσε τα γεγονότα.

Ο Ηλεί γνώριζε το νόμο του Θεού, ζούσε μέσα στη Σκηνή του Θεού, ήξερε με ποιους τρόπους παρουσιάζεται ο Θεός στους ανθρώπους–ίσως παλιά να είχε κι ο ίδιος κάποια προσωπική επικοινωνία με τον Κύριο. Ταυτόχρονα όμως ο Ηλεί ήταν άνθρωπος που δεν υπάκουε τον Κύριο, αν και αναγνώριζε την κυριότητα του Θεού και ήξερε πως κανείς δε μπορεί ν’ αποφύ-

γει την τιμωρία της αμαρτίας του. Έτσι ο Ηλεί υπέστη και ο ίδιος τις συνέπειες εκείνων που δεν φρόντισε να προλάβει και να διορθώσει.

Ας δούμε λοιπόν καθένα ξεχωριστά τα χαρακτηριστικά της ζωής του Ηλεί, και πώς αυτά μπορούν να έχουν εφαρμογή σ’ εμάς σήμερα. Η σύγκριση θα γίνει με κύρια αναφορά τους ανθρώπους που ηγούνται σήμερα των εκκλησιών, επειδή, σύμφωνα με το λόγο του Θεού, το έργο του επισκόπου είναι τόσο στενά συνδεδεμένο με εκείνο του οικογενειάρχη και μάλιστα, μόνον ένας ώριμος άντρας με οικογένεια και υποταγμένα παιδιά δικαιούται να αναλαμβάνει αυτή τη θέση στην εκκλησία «διότι εάν τις δεν εξεύρη να κυβερνά τον εαυτού οίκον, πώς θέλει επιμεληθή την εκκλησίαν του Θεού;» (Α΄ Τιμ. 3/γ/5). Το αν και πόσο τηρείται σήμερα αυτός ο νόμος της Καινής Διαθήκης, είναι ένα σοβαρό ερώτημα που όμως δεν οφείλουμε να το απαντήσουμε εμείς...

• Ο Ηλεί γνώριζε το νόμο του Θεού...

Γεννημένος σε ιερατική οικογένεια και αναθρεμμένος με δεδομένη τη συμμετοχή του στο ιερατείο, δεν ήταν δυνατό παρά να διδαχτεί όλο το νόμο του Κυρίου, όπως προβλεπόταν για τους απόγονους του Ααρών. Αυτό φαίνεται και από κάποιους διαλόγους που είχε με τους γιους του, τους οποίους προειδοποίησε ότι έκα-

ναν τον λαό του Κυρίου «**να γίνηται παραβάτης**» και τους έθεσε το δίλημμα «**Εάν τις αμαρτήση εις τον Κύριον, τίς θέλει ικετεύσει υπέρ αυτού;**» Οι έννοιες της παράβασης και της αμαρτίας στον Κύριο, προϋποθέτουν σαφή αντίληψη και γνώση των διαταγμάτων τα οποία κάθε φορά παραβιάζονταν από αυτούς τους ανάξιους γιους.

Δεν είναι λίγοι οι θρησκευτικοί ηγέτες που μοιάζουν με τον Ηλεί. Γνωρίζουν το θέλημα του Θεού, κατέχουν τις Γραφές και ξέρουν να τις ερμηνεύουν σωστά· όμως δεν ενδιαφέρονται και για την πρακτική εφαρμογή τους στην καθημερινή ζωή. Γίνονται έτσι κακά παραδείγματα στους πιστούς οι οποίοι ωθούνται να συμπεράνουν: “Αφού το κάνει αυτό ο ποιμένας της εκκλησίας, γιατί να μην το κάνω κι εγώ;”

• **Ο Ηλεί ζούσε μέσα στη Σκηνή του Θεού...**

Λόγω της θέσεώς του ο Ηλεί ήταν συνεχώς μέσα στη Σκηνή του Θεού. Ήταν εκεί όταν γίνονταν οι προσευχές και παρακολουθούσε όλα όσα λάβαιναν χώρα στο Ιερό. Ακόμη κοιμόταν στους χώρους της Σκηνής. Θα περιμέναμε λοιπόν να ισχύουν και γι’ αυτόν οι λόγοι του Ψαλμωδού: «**Μακάριοι οι κατοικούντες εν τω οίκω σου· πάντοτε θέλουσι σε αινεί**» και «**Πεφυτευμένοι εν τω οίκω του Κυρίου, θέλουσιν ανθεί εν ταις αυλαίς του Θεού ημών**» (Ψαλμ. 84/πδ/4, 92/ζβ/13). Αλλά στην περίπτωση του, η εξέλιξη της ζωής του δεν επαλήθευσε, αυτές τις περιγραφές.

Οι περισσότεροι θρησκευτικοί ηγέτες ζουν σαν τον Ηλεί, μόνο και μόνο για την Εκκλησία και τη λειτουργία της. Παραμελούν την οικογένειά τους και δεν προσέχουν τη διαγωγή της συζύγου και των παιδιών τους. Κάποιοι μάλιστα είναι έτοιμοι να αποσείσουν από πάνω τους κάθε ευθύνη μόλις τα παιδιά τους ενηλικιωθούν. Όμως τα κακά

αποτελέσματα αυτής της πολιτικής τους εκδηλώνονται σε οικογενειακά δράματα, κακές διαγωγές και θλιβερές καταστάσεις, που δεν συναντιούνται ούτε ανάμεσα στον απλό λαό που ποιμαίνουν.

• **Ο Ηλεί ήξερε πώς παρουσιάζεται ο Θεός στους ανθρώπους...**

Ο τρόπος με τον οποίο συμβούλευσε τον νεαρό Σαμουήλ, τη νύχτα που τον κάλεσε ο Κύριος, πώς ν’ ανταποκριθεί στη φωνή του Θεού, δείχνει κάποια εξοικείωση του Ηλεί με αυτά τα πράγματα. Αυτό όμως δε σημαίνει πως η πνευματική κατάσταση ήταν καλή στις μέρες του. Ο ιερός ιστορικός σημειώνει ότι «**ο λόγος του Κυρίου ήτο σπάνιος κατ’ εκείνας τας ημέρας· όρασις δεν εφαινετο**» (Α΄ Σαμ. 3/γ/1). Με άλλα λόγια ο Θεός είχε απομακρυνθεί από την ζωή του Ηλεί και απέφευγε να μιλήσει στον Αρχιερέα και Κριτή Ηλεί. Το γεγονός ότι προτίμησε να εκφράσει το θέλημά Του μέσω του μικρού Σαμουήλ και ενός άλλου προφήτη –που δεν γνωρίζουμε το όνομά του– μαρτυρεί αυτή την αποδοκιμασία του Θεού. Πόσο περίεργο και θλιβερό, συνάμα όμως και αληθινό κατάντημα!

Δεν είναι καθόλου σπάνιο να βλέπουμε ποιμένες που ενεργούν άσοφα στη ζωή τους και στη διαχείριση των εκκλησιαστικών υποθέσεων, λες και δεν έχουν μάτια για να δουν τι λένε οι Άγιες Γραφές. Παίρνουν άσοφες αποφάσεις, δίνουν άστοχες συμβουλές, αντιδρούν σπασμωδικά. Η φωνή και οδηγία του Αγίου Πνεύματος απουσιάζει εντελώς... Σαν αποτέλεσμα συχνά ζητούν βοήθεια από δικηγόρους και κάθε άλλης μορφής συμβούλους, λες και δεν υπάρχει Θεός εν τω Ισραήλ...

• **Ο Ηλεί δεν πρόσεχε να κάνει όσα έλεγε ο Κύριος...**

Η γνώση του θείου θελήματος, δεν ση-

μαίνει κατ' ανάγκη και προσήλωσή μας σ' αυτό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ασυνέπειας το σπίτι του Ηλεί. Αλλά το κακό που υπάρχει στο σπίτι του πνευματικού ηγέτη δε μπορεί να μην επηρεάσει και τη διακονική του ζωή. Για τούτο και η κακή διαγωγή των παιδιών του Ηλεί άγγιξε και τον ιερό χώρο της Σκηνής του Κυρίου. Για το λόγο αυτό ο Θεός αναγκάστηκε να στείλει με κάποιον άλλο άνθρωπο, μήνυμα κακό στον Ηλεί και την οικογένειά του: **«Λακτίζετε εις την θυσίαν μου και εις την προσφοράν μου»**, είπε ο Κύριος, **«Και δοξάζεις του υιούς σου υπέρ εμέ, ώστε να παχύνησθε με το καλήτερον πασών των προσφορών του Ισραήλ του λαού μου»** (Α' Σαμ. 2/β/27-36). Αλλά ο Ηλεί δεν έδειξε ν' ανησυχεί γι' αυτή την εξέλιξη. Του ήταν αρκετό που κατείχε την υψηλότερη θέση στο ιερατείο και ότι η εξουσία του κράτους είχε περάσει διαδοχικά στα χέρια των δύο του γιων.

Πολλοί θρησκευτικοί ηγέτες παρουσιάζουν το ίδιο φαινόμενο με τον Ηλεί. Τους αρκεί που κατέχουν μια θέση προβολής στην Εκκλησία, και κάνουν το παν ώστε αυτή η θέση να μεταβιβαστεί στους γιους ή άλλους συγγενείς τους. Για την κακή πορεία της εκκλησίας δεν κάνουν τίποτα, ούτε ενδιαφέρονται ν' αποτρέψουν την επικείμενη αποδοκιμασία του Θεού. Αν το κήρυγμά τους είναι χωρίς ανταπόκριση στην Εκκλησία και δεν υπάρχουν ευλογίες, για τούτο φταίει το εκκλησίασμα, ωσάν και αυτοί να προέρχονται ή να ανήκουν σε άλλο κόσμο.

• Ο Ηλεί αναγνώριζε την κυριότητα του Θεού και πως κανείς δε μπορεί να αποφύγει την τιμωρία της αμαρτίας του...

Ήταν τραγικό για τον Ηλεί το ότι είχε αντιληφθεί την κακή πραγματικότητα που είχε περιέλθει ο οίκος του. Καταλάβαινε ότι ο Θεός τον είχε παραμερίσει και φάνε-ρωνε πια το θέλημά του μέσω άλλων αν-

θρώπων, και ήξερε πως δε μπορούσε αυτή η κατάσταση να συνεχίσει για πολύ.

Αλλά είναι ίσως ακόμη πιο τραγικό που, ενώ δεν έδειξε την παραμικρή διάθεση μετάνοιας και τακτοποίησης των πραγμάτων, ωστόσο είχε την περιέργεια και ζήτησε να μάθει τι έμελλε να συμβεί. **«Ποίος είναι ο λόγος, ο λαληθείς προς σε; μη κρύψης αυτόν, παρακαλώ, απ' εμού· ούτω να κάμη εις σε ο Θεός, και ούτω να προσθέση, εάν κρύψης απ' εμού τινά εκ πάντων των λόγων των λαληθέντων προς σε»** (Α' Σαμ. 3/γ/17).

Η στάση του μοιάζει με τους συνανθρώπους μας που ενδιαφέρονται εναγωνία να μάθουν για τον «Αντίχριστο», για το «666», για την «Δευτέρα Παρουσία» και για όλες τις «Πληγές της Αποκαλύψεως», όμως καμία διάθεση για αλλαγή πορείας στη ζωή τους δεν δείχνουν. Πόσο τραγικό! Ποιο λοιπόν ήταν το κέρδος; Κανένα!

Δεν υπάρχει πιο οξύμωρο από τον ν' ακούς ανθρώπους να τονίζουν σε κάθε τους κήρυγμα την δικαιοσύνη του Θεού και την αναπόφευκτη τιμωρία των παραβατών του θείου νόμου, αλλά την ίδια στιγμή η ζωή τους να είναι ανακόλουθη, γεμάτη από ανομίες και αμαρτίες. Δυστυχώς, όμως, ούτε τούτο το κακό φρούτο σπανίζει στους θρησκευτικούς χώρους, ανεξαρτήτως δόγματος, αφού η συνείδηση των ιδίων των πρωταγωνιστών αποδεικνύεται άκρως πωρωμένη.

• Ο Ηλεί δεν φρόντισε να διορθωθεί, παρά τον έλεγχο του Θεού...

Αν και ο Ηλεί έμαθε συγκεκριμένα και αυστηρά την γνώμη που είχε ο Θεός για τον ίδιο και την οικογένειά του, δεν έκανε τίποτα για να διορθώσει την πορεία του σύμφωνα με όσα έλεγε ο Θεός. Ο Κύριος τον προειδοποίησε και του έδειξε πού έσφαλε. Τον κατέστησε υπεύθυνο για την ανοχή απέναντι στα ανήθικα παιδιά του. Τον έλεγξε επειδή προτιμούσε να μη στε-

νοχωρήσει εκείνα, παρόλο που έτσι στενοχωρούσε τον Θεό.

Παρόμοια, πνευματικοί ηγέτες –και δυστυχώς είναι πολλοί– παραμελούν να εκτελέσουν το καθήκον τους στον τομέα της πειθαρχίας. Ή, μάλλον, το εξασκούν κατά το δοκούν, με τρόπο αντίθετο με τις οδηγίες και εντολές των Γραφών. Έτσι είναι πρόθυμοι να “τιμωρήσουν” καθέναν που αμφισβητεί το κύρος και την αυθεντία τους ή, κατά τη γνώμη τους, εποφθαλμιά την θέση τους, αλλά αδιαφορούν εντελώς ή και σκόπιμα παραβλέπουν ανηθικότητες, αδικίες και συγκρούσεις που πλήττουν το σώμα των πιστών.

• Ο Ηλεί περίμενε μοιρολατρικά τη θεία τιμωρία ...

Αφού δεν ήταν πρόθυμος να κάνει το ορθό –είχε χάσει πια την ηθική δύναμη– και παρόλο που κατά βάθος είχε αναγνωρίσει τα δικά του λάθη και ασφαλώς δεν επικροτούσε την κακή διαγωγή των παιδιών του, και δεν έκανε τίποτα για να διορθώσει την κατάσταση, δεν του έμενε άλλο παρά να περιμένει την κρίση. Έτσι είπε: «**Αυτός είναι Κύριος· ας κάμη το αρεστόν εις τους οφθαλμούς αυτού**» (Α΄ Σαμ. 3/γ/18), επαναλαμβάνοντας το λάθος του Κάιν. Διότι και σ’ εκείνον ο Θεός μίλησε για να τον επαναφέρει στον ίσιο δρόμο, και πριν προχωρήσει στη δολοφονία του Άβελ αλλά και μετά από αυτήν, όμως ο Κάιν επέμεινε: «**Η αμαρτία μου είναι μεγαλύτερα παρ’ ώστε να συγχωρηθή**» (Γεν. 4/δ/13).

Σε κάποια εκκλησία που έχουμε υπόψη μας, ένας ποιμένας είχε αρχίσει να παρουσιάζει προβλήματα διανοητικής διαύγειας από λόγους υγείας, σε βαθμό που επηρέαζαν τη διακονία και τον λόγο του. Όταν όμως τέθηκε ζήτημα αντικατάστασής του, οι οικείοι του αρνήθηκαν με το σκεπτικό: “Ο Θεός που τον έβαλε σ’ αυτή τη θέση, Εκείνος να τον κατεβάσει”. Το τι επακολούθησε

εξ απίας αυτής της “επιλογής” ούτε που μπορείτε να το φανταστείτε.

• Ο παραβάτης άνθρωπος υφίσταται εκείνα που δεν φρόντισε να αποφύγει.

Πολλοί είναι οι άνθρωποι –είτε γονείς με τα παιδιά τους, είτε εκκλησιαστικοί ηγέτες απέναντι στο ποίμνιό τους– που δεν θέλουν να σηκώσουν το φορτίο του ελέγχου και της αποκατάστασης των κακώς κειμένων. Αφήνουν λοιπόν να περάσει ο χρόνος, με την ελπίδα ότι αυτά θα τακτοποιηθούν “αυτομάτως”. Όμως αυτό ποτέ δεν συμβαίνει. Αντίθετα φτάνει κάποια ώρα που το αποτέλεσμα σπάει και το βρόμικο περιεχόμενο του ξεχύνεται για να κάνει και τον πόνο μεγαλύτερο και να μολύνει ακόμη περισσότερους.

• Τελικά όσα είχε προαναγγείλει ο Θεός πραγματοποιήθηκαν τραγικά.

Είναι αξιοπερίεργο πώς, ενώ άνθρωποι αμαρτωλοί και ξένοι από τις διαθήκες του Θεού, όπως π.χ. οι κάτοικοι της Νινευή, που όταν άκουσαν την προειδοποίηση του Θεού ταπεινώθηκαν και ζητώντας έλεος και διορθώνοντας τη ζωή τους απέτρεψαν την καταστροφή, αντίθετα άνθρωποι με γνώση Θεού, με ιστορία και αξιόλογη διαδρομή, τελικά καταλήγουν αποδέκτες της θείας δικαιοσύνης. Είναι όμως πολύ δύσκολο στον άνθρωπο να ελευθερωθεί από την παγίδα που έπεσε και δεν είναι πρόθυμος να παραδεχτεί το λάθος του!

• Η τιμωρία συμπαρασύρει και άλλους...

Βέβαια στην αρχή οι πράξεις των υιών του Ηλεί ήταν μυστικές και σιωπηλές. Τις γνώριζαν μόνο εκείνοι που τις υφίσταντο, οι γυναίκες που βίαζαν και οι λατρευτές που έβλεπαν να παίρνουν από τις θυσίες

τους τα καλύτερα μέρη, εκείνα που οι ίδιοι θα ήθελαν να προσφερθούν κατ' ευθείαν στον Θεό.

Αλλά τα αποτελέσματα του κακού όχι μόνο δεν έμειναν κρυφά αλλά έγιναν και η αιτία να χαθεί μια μεγάλη μάχη, στην οποία σκοτώθηκαν όχι μόνο οι δύο γιοι του Ηλεί αλλά και 30.000 άντρες. Επιπλέον –το χειρότερο που μπορούσε να συμβεί– η Κιβωτός της Διαθήκης την οποία με ιερόσυλα χέρια πήραν από τη Σκηνή και έφεραν στο πεδίο της μάχης, έπεσε στα χέρια των ειδωλολατρών Φιλισταίων.

Όταν συνέβη αυτό, ο Ηλεί ήταν πια γέρος 98 ετών και τυφλός. Ακούγοντας τα φοβερά νέα η καρδιά του δεν μπόρεσε ν' αντέξει άλλο με αποτέλεσμα να πέσει πίσω από την καρέκλα που καθόταν, να σπάσει ο σβέρκος του και να πεθάνει.

Δεν είχε καλύτερη τύχη η γυναίκα του γιου του Φινεές, που τότε ήταν έγκυος. Από το σοκ την έπιασαν αμέσως πόνοι γέννας και μόλις γέννησε πέθανε. Πρόλαβε όμως να δώσει στο αγόρι που γέννησε το συμβολικό όνομα Ιχαβώδ, που σημαίνει «**Πού είναι η δόξα;**» επειδή η δόξα έφυγε από τον Ισραήλ.

• Συμπεράσματα

Ο Ηλεί άφησε στον Θεό “να βγάλει άκρη”. Αλλά η Βίβλος μας λέει «**Φοβερόν είναι το να πέση τις εις χείρας Θεού ζώτος**» (Εβρ. 10/1/31). Το ίδιο κάνουν και πολλοί γονείς ή εκκλησιαστικοί ηγέτες. Δεν αντιμετωπίζουν τις “δυσάρεστες” καταστάσεις προσωπικά. Αποφεύγουν να αγγίξουν τα “κακώς κείμενα” και αφήνουν “να δείξει το μέλλον”... τι πρόκειται να συμβεί.

Όταν όμως η απόφαση του Θεού έχει ήδη εκδοθεί, όταν η διάγνωση είναι δεδομένη και ο αλάθητος λόγος του Θεού λέει ότι

«**ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος**» (Ρωμ. 6/ς/23), υπάρχει ανάγκη ή περιθώριο να αφήνουμε τα πράγματα στην τύχη; Είτε το θέλουμε είτε όχι, τύχη δεν υπάρχει και το αποτέλεσμα είναι γνωστό: **«Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ότι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει διότι ο σπείρων εις την σάρκα εαυτού, θέλει θερίσει εκ της σαρκός φθοράν»** (Γαλ. 6/ς/7-8).

Αντίθετα από αυτό που κάνουν οι άνθρωποι, η προτροπή του Κυρίου είναι «**Συλλογίσθητε τας οδούς σας!**» (Αγγαίος 1/α/5-9). Αν υπάρχουν προβλήματα, αν δεν υπάρχουν αποτελέσματα, αν ο κόπος αποβαίνει μάταιος... η αιτία είναι μία. Κακή σειρά προτεραιοτήτων. Βάζουμε πρώτα τους εαυτούς μας και το κακώς εννοούμενο συμφέρον μας. Αλλά αυτό δεν βγάζει σε καλό. Αντίθετα φέρνει κρίση.

Αν όμως δείξουμε διάθεση τακτοποίησης των εκκρεμοτήτων, και ενδιαφερθούμε για «**κρίση και δικαιοσύνη**», τότε κι εμείς θα ευλογηθούμε προσωπικά, και η οικογένειά μας, και η Εκκλησία μας. «**Όταν ο άνομος επιστροφή από της ανομίας αυτού, την οποίαν έπραξε, και πράξη κρίσιν και δικαιοσύνην, ούτος θέλει φυλάξει ζώσαν την ψυχήν αυτού. Επειδή εσυλλογίσθη, και επέστρεψεν από πασών των ανομιών αυτού, τας οποίας έπραξε, θέλει εξάπαντος ζήσει, δεν θέλει αποθάνει**» (Ιεζ. 18/ιν/27-28).

Ο Ψαλμωδός το είχε μάθει το μάθημά του γι' αυτό έγραψε: «**Διελογίσθην τας οδούς μου, και έστρεψα τους πόδας μου εις τα μαρτύριά σου**» (Ψαλμ. 119/ριθ/59). Μακάρι να το κάνουμε κι εμείς! ΟΣΟ ΓΡΗΓΟΡΟΤΕΡΑ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΧΤΟΥΜΕ, ΤΟΣΟ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ!

Αδελφέ ή κύριε;

ΕΡΩΤΗΣΗ:

«Κατά πόσον είναι σωστό οι χριστιανοί να ονομάζονται «κύριος» ή «κυρία» παρά «αδελφός» ή «αδελφή»; Δεν μπορώ ειλικρινά, να φανταστώ τον απ. Παύλο να τον ονομάζουν οι Χριστιανοί, “κύριο Παύλο”, ενώ ο ίδιος αποκαλεί τον εαυτό του “δούλο Χριστού”. Στην ιερή Βίβλο, πουθενά, μα πουθενά δεν συναντάμε τη λέξη “κύριος” για κάποιο πιστό άνθρωπο, εκτός από τον Θεό, και τον Κύριο Ιησού Χριστό!»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Αν και γενικά στον “Τ” δεν συνηθίζουμε να χρησιμοποιούμε για ανθρώπους ούτε καν τον όρο «κύριος» (με μικρό «κ»), εντούτοις αυτό δεν είναι σπάνιο ούτε στην καθημερινή ζωή αλλά ούτε και στη Βίβλο. Στα εβραϊκά υπάρχουν τα ΓΙΑΧΒΕ=ΚΥΡΙΟΣ και ΑΝΤΟΝΑΪ=ΚΥΡΙΕ ΜΟΥ, υπάρχει όμως και το **αντόν/αντονί**=κύριος/κύριέ μου. Το ΓΙΑΧΒΕ και το ΑΝΤΟΝΑΪ ποτέ δεν χρησιμοποιούνται για άνθρωπο, αλλά πάντα χρησιμοποιείται το αντονί. Επιπλέον η Σάρρα επαινείται επειδή **«υπήκουσεν εις τον Αβραάμ, καλούσα αυτόν κύριον...»** (Α΄ Πέτρ. 3/γ/6).

Κάτι αντίστοιχο έχουμε σήμερα στον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείται ο **πληθυντικός** σε πιο μακρινούς μας **αλλά και στους πρεσβυτέρους μας**, ενώ με ενικό απευθυνόμαστε στους πλησιέστερους μας και τους συνομηλίκους μας.

Στην Βίβλο, συχνά συναντάμε τη λέξη “κύριος” (με μικρό **κ**) για κάποιο πιστό άνθρωπο (π.χ. Γεν. 24/18, Αριθμ. 12/11, Α΄ Σαμ. 1/15, 25/24, 26/17 Α΄ Χρον. 21/3 Ιερ. 37/20 κ.λπ). Επίσης στην Α΄ Τιμ. 6/2 λέει: “Οι [δούλοι οι] έχοντες πιστούς κυρίους, ας μη καταφρονώσιν αυτούς, διότι είναι αδελφοί· αλλά προθυμότερον ας δουλεύωσι, διότι είναι πιστοί και αγαπητοί οι απολαμβάνοντες την ευεργεσίαν”. Αλήθεια, δεν α-

ποκαλούσαν **“κυρίους”** οι ΠΙΣΤΟΙ δούλοι τους ΠΙΣΤΟΥΣ κυρίους τους;

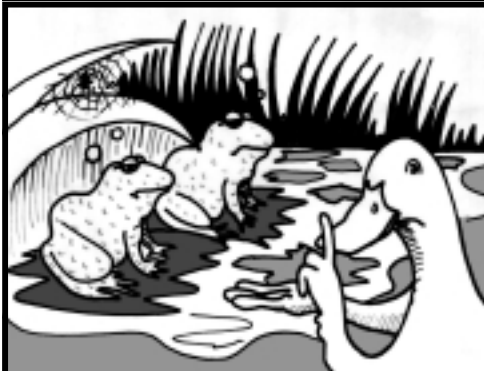
Αν το προτεινόμενο ήταν κανόνας, θα έπρεπε και τα πιστά παιδιά των Χριστιανών να πάψουν να αποκαλούν τους γονείς τους «πατέρα» και «μητέρα», και οι σύζυγοι να προσφωνούνται μεταξύ τους «αδελφέ» και «αδελφή».

Στο σημείο αυτό θα μπορούσε να είναι βοηθητικό να θυμηθούμε ότι ενώ ο Κύριος Ιησούς παράγγειλε στους Μαθητές Του **«Πατέρα σας μη ονομάσητε επί της γης· διότι εις είναι ο Πατήρ σας, ο εν τοις ουρανοίς. Μηδέ ονομαστήτε καθηγηταί· διότι εις είναι ο καθηγητής σας ο Χριστός»** (Ματθ. 23/κγ/9-10) εντούτοις η Καινή Διαθήκη χρησιμοποιεί τουλάχιστον 10 φορές τον όρον **«πατέρες»** για τους προγόνους των Ιουδαίων ενώ ο Παύλος τον

διεκδικεί για τον ίδιο του τον εαυτό και έναντι των Κορινθίων πιστών και έναντι του Τιμόθεου και του Ονήσιμου (Α΄ Κορ. 4/δ/15,16, Φιλημ. 1/α/10). Το ίδιο ισχύει για το **ραβί ή ραβουνί** («το οποίον λέγεται, Διδάσκαλε»), όμως ο Βαρνάβας και ο Συμεών αποκαλούνται **«διδάσκαλοι»** (Πράξ. 13/ιγ/1, πρβλ. Α΄ Κορ. 12/ιβ/28, Εφεσ. 4/δ/12, Εβρ. 5/ε/12 κ.λπ.).

**Ανακεφαλαιώνοντας, σε ό,τι αφορά τον «Τ», αν και συνήθως προτιμούμε να χρησιμοποιούμε τον όρο «αδελφός/-ή», αποφεύγουμε ωστόσο να το κάνουμε σε άτομα με τα οποία δεν έχουμε αρκετή γνωριμία ή άτομα προς τα οποία τρέφουμε ιδιαίτερο σεβασμό. Οπωσδήποτε, όμως, δεν κρίνουμε κανέναν που για δικούς του λόγους διαλέγει να πράττει διαφορετικά. **

ΜΕΡΙΚΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΒΑΤΡΑΧΙΑ...

...δεν τους νοιάζει αν ζούνε μέσα σε ηθικό βούρκο...

...ενοχλούνται όμως μόλις κάποιος ταραξεί τα βουρκόνερα!

Ενώτια και έρρινα [3]

Στο προηγούμενο τεύχος παρουσιάσαμε τη διαδρομή των κοσμημάτων στην ανθρώπινη ιστορία και τη θέση της Βίβλου απέναντι σ' αυτά τα εξαρτήματα ντυσίματος σημειώνοντας κάποιες απόψεις μας. Επειδή ορισμένοι αναγνώστες βιάστηκαν να βγάλουν συμπεράσματα, που μάλλον αδικούν τη μελέτη αυτή, σ' αυτό το άρθρο ανοίγουμε μία παρένθεση για να δοθούν αναγκαίες διευκρινίσεις, που θα βοηθήσουν σε ορθότερη κατανόηση των γραφομένων μας αλλά και της βιβλικής διδασκαλίας. Η μελέτη θα συνεχιστεί στο επόμενο.

Ενα χωρίο που ανήκει στην κατηγορία των ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΥΜΕΝΩΝ εδαφίων, που πολλά προβλήματα έχουν προκαλέσει, όχι εξαιτίας του περιεχομένου τους αλλά εξαιτίας της κακής ερμηνείας που τους έχουν γίνει από διαφόρους, είναι το Α' Πέτρ. 3/γ/3-4. Είναι από τα χωρία στα οποία οι ερμηνευτές τείνουν να χωρίζουν σε τμήματα και άλλο μεν τμήμα να το ερμηνεύουν "κατά λέξη", άλλο δε τμήμα να το ερμηνεύουν "κατά πνεύμα"... Ας το προσέξουμε:

«Των οποίων ο στολισμός ας ήναι ουχί ο εξωτερικός, ο του πλέγματος των τριχών και της περιθέσεως των χρυσίων, ή της ενδύσεως των ιματίων, αλλ' ο κρυπτός άνθρωπος της καρδιάς κεκοσμημένος με την αφθαρσίαν του πράου και ησυχίου πνεύματος, το οποίον ενώπιον του Θεού είναι πολύτιμο» (Α' Πέτρ. 3/γ/3-4).

Για σύγκριση παραθέτουμε το αρχαίο

κείμενο, που στο σημείο αυτό έχει ως εξής:

«ὧν ἴστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἱμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος»

Αν το συγκεκριμένο χωρίο προσπαθήσουμε να το ερμηνεύσουμε κατά λέξη, χωρίς να διακρίνουμε ΤΙ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΕΙ Ο ΘΕΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ, προσέξτε σε τι λάθη οδηγούμαστε:

«Των [χριστιανών γυναικών] ο στολισμός ας είναι όχι ο εξωτερικός, του πλέγματος των τριχών [χωρίς πλεγμένα μαλλιά] και της περιθέσεως των χρυσίων [χωρίς χρυσά κοσμήματα], ή της ενδύσεως των ιματίων [χωρίς να φορούν ρούχα]»...

Αν έτσι όμως ερμηνεύσουμε το χωρίο αυτό, ο Πέτρος παρουσιάζεται να λέει ότι οι γυναίκες, εκτός από τα άλλα, δεν πρέπει να φοράνε ΟΥΤΕ ΡΟΥΧΑ... Αλλά είναι δυνατό να εννοεί αυτό; Αλίμονο!

Στον τρόπο που αποδίδουν αυτό το χωρίο οι διάφοροι μεταφραστές, υπάρχουν δύο τάσεις:

Η μία ομάδα αφήνει το κείμενο ως έχει, αλλάζοντας απλώς τις λέξεις σε απλούστερη γλώσσα:

Βάμβας – «...του πλέγματος των τριχών και της περιθέσεως των χρυσίων, ή της ενδύσεως των ιματίων...».

Καραλής «Βίβλος» – «...το πλέξιμο των μαλλιών και το να βάζετε γύρω από τα μέλη σας χρυσαφικά ή το να ντύνεστε φορέματα...».

Ιωαννίδης «Λόγος» – «...με το χτένισμα των μαλλιών και με χρυσά κοσμήματα ή με φορέματα...».

ΜΝΚ – «...το εξωτερικό πλέξιμο των μαλλιών και η τοποθέτηση χρυσών κοσμημάτων ή το ντύσιμο με εξωτερικά ενδύματα...». [Δεν μπορούμε να αφήσουμε ασχολίαστη σ' αυτή τη μετάφραση την άστοχη επανάληψη του επιθέτου «εξωτερικός», λες και μπορούσε να υπάρχει και «εσωτερικό» πλέξιμο των μαλλιών...].

Η δεύτερη ομάδα κρίνει απαραίτητο να προσθέσει ορισμένες διευκρινιστικές λέξεις:

Βέλλας – «...το πλέξιμο των μαλλιών και τα χρυσά κοσμήματα ή τα ωραία ενδύματα...». Προσθέτει την λέξη «ωραία» που δεν υπάρχει στο κείμενο.

Τρεμπέλας – «...το πλέξιμο των τριχών της κεφαλής το επιτηδευμένο, και την τοποθέτησιν γύρω από τα μέλη των χρυσών κοσμημάτων, ή το ντύσιμο φορεμάτων πολυτελών...». – Προσθέτει τις λέξεις «το επιτηδευμένο» και «πολυτελών» που δεν υπάρχουν στο κείμενο.

ΝΔΜ – «...η περίτεχνη κόμμωση, τα χρυσά κοσμήματα και τα εντυπωσιακά φορέματα...». – Προσθέτει τις λέξεις «περίτεχνη» και «τα εντυπωσιακά» που δεν υπάρχουν στο κείμενο.

Δελικοστόπουλος – «...το πλέξιμο των μαλλιών και το φόρεμα χρυσών κοσμημάτων ή το ντύσιμο με πολυτελή φορέματα...». – Προσθέτει την λέξη «πολυτελή» που δεν υπάρχει στο κείμενο.

«Λόγος Ζωντανός» – «...μαλλιά ομορφοπλεγμένα, χρυσαφικά στολίδια, φορέματα κομψά...». – Προσθέτει τη λέξη «κομψά» που δεν υπάρχει στο κείμενο.

Είναι ολοφάνερο ότι οι μεταφραστές της πρώτης ομάδας άφησαν το κείμενο ανερμήνευτο, επιφορτίζοντας στους αναγνώστες τους την ευθύνη να εξηγήσουν τη σημασία του, ενώ οι μεταφραστές της δεύτερης ομάδας, μη μπορώντας να δεχτούν την "κατά γράμμα ερμηνεία" της περικοπής, οπότε θα έπρεπε να πουν ότι οι γυναίκες ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ, προσπαθούν να εξηγήσουν τα λόγια του Πέτρου με την προσθήκη επεξηγηματικών λέξεων τόσο στην κόμμωση όσο και στα ενδύματα. Αλλά αυτό δεν είναι δίκαιο ούτε ορθό, επειδή δεν κάνουν το ίδιο και για τα χρυσαφικά, με αποτέλεσμα να οδηγούνται σε μια μονομερή κατάργηση ή και καταδίκη οποιουδήποτε χρυσού κοσμήματος. Αλλά αυτό δεν προκύπτει από το ιερό κείμενο.

Ποια λοιπόν είναι η ορθή ερμηνεία; Όπως σωστά οι παραπάνω μεταφραστές έκριναν αναγκαίο να προσθέσουν τις επεξηγηματικές τους λέξεις στα μαλλιά και στα ενδύματα, θα έπρεπε να κάνουν το αντίστοιχο και σε ό,τι αφορά τα χρυσά κοσμήματα και να γράψουν κάποιον διευκρινιστικό χαρακτηρισμό όπως π.χ. “υπερβολικά χρυσά κοσμήματα”. Περιέργως όμως αποφεύγουν να το κάνουν με αδικαιολόγητη μονομέρεια.

Ίσως η καλύτερη ερμηνευτική απόδοση που βρήκαμε να είναι αυτή της αγγλικής μετάφρασης "Today's English Version" που αποδίδει: **«Δεν πρέπει να χρησιμοποιείτε εξωτερικά βοηθήματα**

για να γίνετε όμορφες, όπως τον τρόπο που χτενίζετε τα μαλλιά σας, ή τα κοσμήματα που φοράτε, ή τα ρούχα που ντύνεστε...».

Εχουμε τη γνώμη ότι εκείνο που ήθελε να πει ο απόστολος Πέτρος, το εξηγεί ο ίδιος στην αμέσως επόμενη φράση του, όπου λέει: **«αλλ' ο κρυπτός άνθρωπος της καρδιάς κεκοσμημένος με την αφθαρσίαν του πράου και ησυχίου πνεύματος, το οποίον ενώπιον του Θεού είναι πολύτιμο».** Με άλλα λόγια το ζητούμενο στο προκείμενο δεν ήταν η ακριβής και λεπτομερής περιγραφή του τρόπου που οι γυναίκες θα έπρεπε να ντύνονται ή να στολίζονται, κάτι που δεν συμβαίνει ούτε σε κάποιο άλλο σημείο της Καινής Διαθήκης, αλλά να τονιστεί εν προκειμένω ότι η προσοχή των γυναικών θα έπρεπε να δίνεται στον εσωτερικό τους κόσμο και «κόσμο».

Το παράλληλο χωρίο του Παύλου, που λέει: **«Ωσαύτως και αι γυναίκες με στολήν σεμνήν, με αιδώ και σωφροσύνην να στολίζωσιν εαυτάς, ουχί με πλέγματα, ή χρυσόν, ή μαργαρίτας, ή ενδυμασίαν πολυτελή»** (Α΄ Τιμ. 2/β/9), φωτίζει επιπλέον το ζήτημα που μας απασχολεί καθώς προσφέρει δύο λέξεις "κλειδιά", που μάλλον μπορούν να μας βοηθήσουν. Αυτές οι λέξεις είναι οι **«στολίζωσιν εαυτάς»** και **«πολυτελή»**. Η μεν πρώτη από αυτές θεωρεί δεδομένο και αποδεκτό οι γυναίκες να στολίζουν τον εαυτό τους. Η δεύτερη λέξη διευκρινίζει ότι αυτός ο στολισμός δεν πρέπει να είναι **«πολυτελής»**, (από το πολύ + τέλος), που σημαίνει μεγάλης αξίας ή δαπάνης, ακριβός, πανάκριβος και βέβαια η λέξη προφανώς ισχύει όχι μόνο για την ενδυμασία αλλά και για τα χρυσά και μαργαριταρένια κοσμήματα...

Είναι περίεργο, εντούτοις, ότι κάποιοι είναι πρόθυμοι να κατακρίνουν μονομε-

ρώς τους άλλους, επειδή φορούν κάποιο χρυσό κόσμημα –το οποίο αναμφίβολα έχει κάποιο κόστος– οι ίδιοι όμως δεν διατάζουν να χρησιμοποιούν άλλα αντικείμενα –όχι κατ' ανάγκη απ' αυτά που φοριούνται– τα οποία είναι πολλαπλάσιας αξίας από ένα απλό κόσμημα, όπως π.χ. ένα πανάκριβο ρολόι, ένα πολυτελέστατο σπίτι, μια γούνα για τη γυναίκα τους, ένα σκάφος αναψυχής κ.λπ.

Αναμφίβολα το πνεύμα της Καινής Διαθήκης είναι υπέρ της καλής οικονομίας και κατά της σπατάλης. Σίγουρα είναι προτιμότερο αν κάποιος διαθέσει τα χρήματά του για να βοηθήσει τους φτωχούς ή για την διάδοση του Ευαγγελίου. Δεν πρέπει όμως να φτάσουμε στο σημείο να μοιάσουμε με τον Ιούδα, που κατέκρινε την μετανοημένη αμαρτωλή γυναίκα, η οποία έχυσε το πολύτιμο μύρο [κείμενο «πολυτελής»] στο κεφάλι του Χριστού (Μάρκ. 14/ιδ/3-9). Διότι βέβαια η σκέψη των κατακριτών ήταν, **«Διά τι έγεινεν η απώλεια αύτη του μύρου; διότι ηδύνατο τούτο να πωληθή υπέρ τριακόσια δηνάρια, και να δοθώσιν εις τους πτωχούς»**, όμως ο Κύριος τόνισε ότι **«τους πτωχούς πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών, και όταν θέλητε, δύνασθε να ευεργετήσητε αυτούς»**. Επιπλέον δικαιολόγησε και επαίνεσε την πράξη αγάπης εκείνης της γυναίκας –που δεν έδειξε κανέναν από τους μαθητές Του– σε σημείο ώστε **«όπου αν κηρυχθή το ευαγγέλιον τούτο εις όλον τον κόσμον, και εκείνο το οποίον έπραξεν αύτη, θέλει λαληθή εις μνημόσυνον αυτής»**.

Με άλλα λόγια ο Κύριος έδωσε το μέτρο της ισορροπίας ανάμεσα στα "θρησκευτικά καθήκοντα" και στην εκδήλωση της αγάπης, με τρόπο παρόμοιο όπως και στην περίπτωση της εφαρμογής της αργίας του Σαββάτου. Όπως δηλαδή το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο και όχι ο

άνθρωπος για το Σάββατο, έτσι θα μπορούσε να λεχθεί πως και οι "πολύτιμες" χειρονομίες μπορούν να έχουν τη θέση τους όταν γίνονται όχι για εκδήλωση αλαζονείας και ματαιοδοξίας αλλά ως έκφραση αγάπης και τιμής.

Για να επιστρέψουμε στο ζήτημα των κοσμημάτων, ο Παύλος σημειώνει ότι «**η νενυμφευμένη μεριμνά τα του κόσμου, πώς να αρέση εις τον άνδρα**» θεωρώντας το φυσικό και χωρίς να την κρίνει γι' αυτό (Α' Κορ. 7/ζ/34). Εκείνο όμως που πάντοτε τονίζεται στην Καινή Διαθήκη χωρίς περιθώρια για αντίλογο, είναι η σεμνότητα. Αλλά η σεμνότητα δεν είναι ζήτημα που αφορά μόνο την ενδυμασία ή τον στολισμό των γυναικών.

Το «**σεμνοπρεπές**» ταιριάζει ανάμεσα στο ανδρόγυνο (Α' Κορ. 7/ζ/35), ενώ «**σεμνό**» πρέπει να είναι το περιεχόμενο των συλλογισμών μας (Φιλιπ. 4/δ/8), ο βίος και η διαγωγή των χριστιανών (Α' Τιμ. 2/β/2), το ντύσιμο και τα στολίσματα των γυναικών (Α' Τιμ. 2/β/9), η διαγωγή των παιδιών των πρεσβυτέρων της εκκλησίας (Α' Τιμ. 3/γ/4) η διαγωγή των δικόνων (Α' Τιμ. 3/γ/8), η διαγωγή των γυναικών (Α' Τιμ. 3/γ/11), η διαγωγή των γερόντων (Τίτ. 2/β/2) και το πρότυπο των εκκλησιαστικών προϊσταμένων (Τίτ. 2/β/7).

Ισως εκείνο που ως χριστιανοί στερούμαστε περισσότερο από πολλά άλλα, είναι αφενός το μέτρο σε εκείνα που κάνουμε και πιστεύουμε για τον εαυτό μας, και αφετέρου η διακριτικότητα και η ευγένεια που θα έπρεπε να έχουμε σε εκείνα που κάνουμε, πιστεύουμε και λέμε για τους άλλους, είτε αυτοί είναι συγκρισιανοί μας είτε είναι απλοί μας συνάνθρωποι.

Σε τέτοια ζητήματα δεν πρέπει να λη-

σμονούμε –όπως συνήθως δυστυχώς συμβαίνει– το παράδειγμα του Φαρισαίου και τη στάση του απέναντι στον Θεό αλλά και στον τελώνη (Λουκ. 18/ιη/9-14). Και προπαντός ας μη λησμονούμε ότι αυτή την παραβολή ο Κύριος δεν την είπε για να την ακούσουν οι τελώνες αλλά την είπε «**πρός τινας, τους θαρρούντας εις εαυτούς ότι είναι δίκαιοι, και καταφρονούντας τους λοιπούς**».

Υπάρχει όμως και μια άλλη παράμετρος, καθώς ορισμένοι προσπαθούν να δικαιολογήσουν τους χαλκάδες στη μύτη ή τα τατουάζ που κάνουν οι νέοι, ως μέρος της "επανάστασής" τους απέναντι στο κατεστημένο και της πάλης μεταξύ των γενεών.

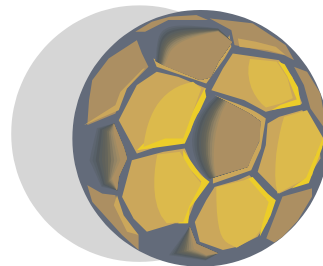
Δυστυχώς για τους νέους, τις οικογένειές τους και την κοινωνία, οι "επαναστατικές" επιλογές των νέων δεν είναι πάντα ανώδυνες, όπως όταν σ' αυτές περιλαμβάνεται χρήση ναρκωτικών, ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες, βίαιες πράξεις που τιμωρούνται με φυλάκιση κ.λπ., δηλαδή συνέπειες που δε μπορούν να αναστραφούν.

Αν κάποιος νέος στην τρέλα του βάψει τα μαλλιά του πράσινα, γρήγορα θα βγουν καινούργια. Αν όμως έχει ένα εξώγαμο, αυτό δε μπορεί να το ρίξει στα σκουπίδια... ούτε ένα τατουάζ μπορεί να απαληφθεί τόσο εύκολα – οι αριθμοί λένε πως τουλάχιστον το 50% από αυτούς που το έκαναν σε κάποια στιγμή απερίσκεψίας θα ήθελαν ν' απαλλαγούν από αυτό.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως κανείς δεν θα ήθελε να δει τα δικά του παιδιά και εγγόνια σε τέτοιες περιπέτειες... Το ζήτημα έχει πολλές ακόμη πτυχές, **γι' αυτό λοιπόν θα συνεχίσουμε. **

«Κύριον τον Θεόν σου θέλεις προσκυνήσει,
και αυτόν μόνον θέλεις λατρεύσει»

Ποιος είναι ο θεός σου;

Τι απίστευτη αφοσίωση έδειξαν οι πολλοί φανατικοί οπαδοί του ποδοσφαίρου στη διάρκεια του πρόσφατου παγκόσμιου κυπέλλου! Ήταν μια πολυδάπανη υπόθεση πολλών εκατομμυρίων δολαρίων, που χαρακτηρίστηκε από ζωγραφισμένα πρόσωπα, χρωματιστά μαλλιά και μοναδικά ρούχα που φορούσαν οι λάτρες των διαφόρων ομάδων. Για πολλούς η ατμόσφαιρα στη διάρκεια των αγώνων ήταν παρόμοια με μια θρησκευτική τελετή, λες και το ποδόσφαιρο ήταν το σπουδαιότερο πράγμα για τόσο πολλούς στον κόσμο.

Ύστερα απ' αυτά δε μπορώ παρά να ρωτήσω: Ποιος είναι ο θεός σου;

Μερικοί νομίζουν ότι αυτό δεν είναι δουλειά του καθενός! Άλλοι πιστεύουν πως είναι εκείνο το πράγμα που θεωρείς περισσότερο σπουδαίο στη ζωή σου. Οι θρησκευόμενοι άνθρωποι λένε πως η λέξη "θεός" πρέπει να γράφεται με κεφαλαίο "Θ", ενώ άλλοι υποστηρίζουν ότι ο "θεός" είναι μια εφεύρεση των πρωτόγονων ανθρώπων

για να αντισταθμίσουν τα ψυχολογικά τους προβλήματα.

Ίσως πρέπει ν' αρχίσουμε συμφωνώντας αρχικά για την έννοια της λέξης "θεός". Το λεξικό μου λέει μεταξύ άλλων ότι "θεός είναι ένα αντικείμενο λατρείας... ένα αντικείμενο υπερβολικής αφοσίωσης". Με αυτή την ευρύτερη έννοια της λέξης υπάρχουν πολλά αντικείμενα ή όντα που μπορούν να ονομαστούν "θεοί", και υπάρχουν πολλοί λατρευτές αυτών των θεών.

Κάθε πολιτισμός στη γη γοητεύεται από τον θεό του, τους θεούς του ή τον Θεό. Θα ήταν αδύνατο να δοθεί μια εύκολη απάντηση σ' αυτή την ερώτηση, καθώς τα διάφορα ΜΜΕ φέρνουν στην προσοχή μας ποικίλες τελετουργίες και θρησκευτικούς νόμους και ευλαβικές ανταποκρίσεις σε παγκόσμια έκταση. Ωστόσο εγώ επιμένω: Ποιος είναι ο θεός σου;

Η ερώτηση "ποιος είναι ο θεός σου;" τέθηκε σε μια ομάδα αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων που ζούσαν στην Αθήνα πριν από 2000 χρόνια περίπου, και η ι-

στορία αυτών των διανοητών ίσως μας βοηθήσει ν' απαντήσουμε στην προκλητική ερώτηση για τον «θεό/Θεό».

Στον υπαίθριο χώρο του Αρείου Πάγου, ένας ταξιδιώτης που τον έλεγαν Παύλο τόνισε στους συγκεντρωμένους σοφούς άντρες, «**Όταν ήρθα στην πόλη σας, έμεινα έκπληκτος από τους πολλούς ναούς που έχετε εδώ. Αυτό επιβεβαιώνει ότι είστε πολύ θρησκοί άνθρωποι. Είδα μάλιστα κι έναν βωμό με την επιγραφή "Για τον άγνωστο θεό". Γι' αυτόν λοιπόν εγώ θέλω να σας μιλήσω**» (Πράξ. 17/ιζ/23).

Μετά απ' αυτό άρχισε να προσδιορίζει τον "Θεό" ως Εκείνον που δημιούργησε όλα τα πράγματα περιλαμβανομένων των υλικών από τα οποία εκείνοι

κατασκεύαζαν τα αγάλματα των θεών τους – κι ήταν τούτο κατευθείαν πρόκληση για έναν λαό που είχε θεοποιήσει τόσο πολλές μυθικές μορφές! Υποστήριξε στη συνέχεια ότι αυτός ο Θεός δεν ήταν μακρινός, αλλά αντίθετα πολύ κοντά στους ανθρώπους, και ήταν εύκολο να Τον βρουν. Ακόμη χρησιμοποίησε λίγους στίχους από ένα ποίημα γνωστό στους Αθηναίους: «**εν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν**» και «**τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν**». (Πράξ. 17/ιζ/28).

Και πριν προσπαθήσουν να αντικρούσουν τα επιχειρήματά του για τον Θεό, τους προκάλεσε με τούτα τα λόγια: «**Αὐτός ο Θεός ὅρισε μια μέρα που θα κρίνει τον κόσμο με δίκαιο**

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Οτι ο αθλητισμός έχει εξελιχθεί –συν τοις άλλοις– σε μεγάλη οικονομική επιχείρηση, αυτό όλοι το γνωρίζουν και φαίνεται ξεκάθαρα στον τρόπο που οργανώνονται και τελούνται οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Πολύ περισσότερο όμως φαίνεται στις ξεχωριστές διοργανώσεις άλλων "αθλημάτων" όπως είναι το ποδόσφαιρο, το μπάσκετ, το μπίτζμπολ κ.λπ. Αυτό το νιώθουν ιδιαίτερα οι φανατικότεροι των φανατικών οπαδών των διαφόρων ομάδων, που ύστερα από την επαγγελματοποίησή τους βλέπουν τις κάποτε ερασιτεχνικές τους ομάδες να αποκτούν ιδιοκτήτες και να γίνονται αντικείμενα οικονομικής και πολιτικής εκμετάλλευσης, εντελώς αντίθετα από κάθε αθλητικό ιδεώδες.

Και μόνο το γεγονός ότι το ποδόσφαιρο από άθλημα ή αθλητικό παιχνίδι κάποιας αξίας, σήμερα αποτελεί το "καλύτερο προϊόν τηλεθέασης", που αντί να γυμνάζει τον άνθρωπο, τον μετατρέπει σε θεατή που το απολαμβάνει βυθισμένος στον καναπέ του, έχει πολλά να πει σε όποιον σκέπτεται ελεύθερα...

Η επιστήμη της ψυχολογίας έχει ερευνήσει και αναλύσει βαθιά τους λόγους που όλα αυτά τα "σπορ" έχουν γίνει αγαπητά στους ανθρώπους όλης της γης, ώστε δεν είναι ανάγκη ν' αναφερθούμε εδώ. Όμως και οι ρυθμιστές της οικονομίας έχουν άποψη στο προκείμενο, αφού κατάφεραν να τα αναγάγουν σε χρυσόφορους μηχανισμούς που επηρεάζουν κράτη και κυβερνήσεις.

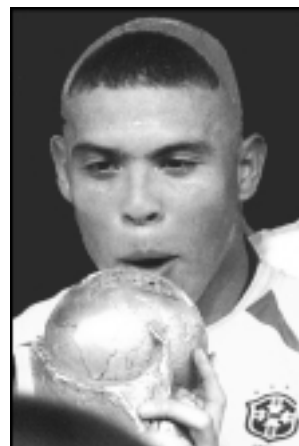
τρόπο, μέσω ενός ανθρώπου που ο ίδιος έχει ήδη ορίσει» (Πράξ. 17/ιζ/31).

Το επιχείρημα που πρόσφερε γι' αυτόν τον Θεό ήταν εκείνο της ανάστασης και επαναφοράς στη ζωή του σταυρωμένου Ιησού Χριστού. Μόλις άκουσαν αυτό το επιχείρημα, οι ακροατές του χωρίστηκαν στα δύο. Οι περισσότεροι έμειναν προσκολλημένοι στους πέτρινους και ξύλινους θεούς τους, όμως μερικοί πίστεψαν στον Ιησού Χριστό και τον αληθινό Θεό.

Πριν απαντήσεις βιαστικά στην ερώτηση "Ποιος είναι ο θεός σου;", δεν θα ήταν φρόνιμο να σκεφτείς αυτή την αξίωση που τέθηκε πριν από 2000 χρόνια και ποτέ δεν διαψεύτηκε;

Βεβαιώσου, λοιπόν, για το ποιος είναι ο Θεός και, κυρίως, βεβαιώσου για το **ποιος είναι ο δικός σου θεός!**

- Άρθρο του Ken Slade από το αυστραλιανό περιοδικό "Life Today, A Perspective", Μάιος-Ιούνιος 2002, σελ. 8, Τίτλος στο πρωτότυπο "Who is your god?" Copyright ©WCGWA, 2002.

Ο Βραζιλιάνος ποδοσφαιριστής Ρονάλντο εκδηλώνει τη λατρεία του στο έπαθλο του τελικού αγώνα.

Το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου, που πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Ιούνιο σε Κορέα και Ιαπωνία, αποτελεί τρανό παράδειγμα. Όπως έγραψε κάποιος αναλυτής, τόσο η ανάθεση της διοργάνωσης σ' αυτές τις χώρες όσο και η στάση της διαιτησίας σε ορισμένους αγώνες, δε μπορούν να θεωρηθούν άσχετα από την κύρια σκοπιμότητα των οικονομικών παραγόντων, που στις χώρες της Ασίας βλέπουν την νέα αναπτυσσόμενη αγορά.

Κατά τα λοιπά οι έννοιες της ευγενούς άμιλλας και του καλώς αγωνίζεσθαι θυσιάζονται στα κάθε είδους συμφέροντα και σκοπιμότητες.

Είναι λοιπόν κακό για τον πιστό άνθρωπο να αθλείται ή να παρακολουθεί τα αθλητικά δρώμενα; Η προσωπική μας γνώμη δεν έχει τόση σημασία όταν ήδη η Βίβλος αναγνωρίζει πως «η σωματική γυμνασία είναι προς ολίγον ωφέλιμος» (Α΄ Τιμ. 4/8/8).

Αλλά αυτός ο βιβλικός λόγος δε μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με τους πολλαπλούς τραυματισμούς –κάποιοι από τους οποίους με μόνιμες συνέπειες– που συχνότατα συμβαίνουν σε νεαρά άτομα που συμμετέχουν σε σχετικά αγωνίσματα/παιχνίδια.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι πρόκειται για άλλο πράγμα. Επιτέλους άλλο είναι η σωματική γυμνασία και άλλο το αποκλειστικό ενδιαφέρον για μια "νίκη" με όποιο κόστος... Αυτά σίγουρα δεν είναι πνευματικά ούτε χριστιανικά πράγματα! ❗

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (&)

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 666

Σχετικά με τον μυστικό αριθμό 666, Σπου συναντούμε στο βιβλίο της Αποκάλυψης, πολλοί ερμηνευτές παρασύρονται από την ομοιότητα των τριών ψηφίων 6 που σχηματίζουν τον αριθμό όπως το κατανοούμε ύστερα από την εισαγωγή των λεγόμενων αραβικών αριθμών – πολλούς αιώνες μετά τη συγγραφή των κειμένων της Καινής Διαθήκης.

Ωστόσο, όταν γράφτηκε η Αποκάλυψη, δεν είχε περάσει από το νου του συγγραφέα κάποιος συνδυασμός τριών ομοίων μαθηματικών ψηφίων. Μάλιστα, στις κριτικές εκδόσεις του κειμένου, ο αριθμός δεν αποδίδεται ούτε καν με τα γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου – δηλαδή χξς – αλλά **ΟΛΟΓΡΑΦΩΣ**, δηλαδή «**εξακόσιοι εξήκοντα εξ**». Είναι γνωστό ότι οι άνθρωποι εκείνης της εποχής αν ήθελαν να εκφράσουν τον αριθμό αυτό “αριθμητικώς”, δεν θα έγραφαν “**ςςς**” αλλά θα έπρεπε να γράψουν οι μεν Έλληνες **ΧΞΤ** ή **ΧΞς** (όπως υπάρχει στους παπύρους p18 και p47), οι δε Ρωμαίοι **DCLXVI**. **Ποτέ όμως 666.**

Οι Εβραίοι αν και εφάρμοζαν ανάλογο σύστημα μετά τη βαβυλωνιακή αιχμαλω-

σία, ουδέποτε το χρησιμοποίησαν στη Βίβλο, όπου πάντα γράφονται οι αριθμοί με ολόκληρες λέξεις. (Στο Α΄ Βασ. 10/ι/14 αναφέρεται το 666 **ΟΛΟΓΡΑΦΩΣ** ως «**εξακόσια εξήκοντα εξ** τάλαντα χρυσίου»).

Σύμφωνα με τα παραπάνω, κανένας από τους χριστιανούς των πρώτων αιώνων δε σκεφτόταν ότι κάποτε η αριθμητική έκφραση «**εξακόσιοι εξήκοντα εξ**» θα απεικονιζόταν με τρία όμοια ψηφία, γεγονός που παρασύρει όσους προσπαθούν να στηριχτούν στην ομοιότητα των τριών 6 και να ταυτίσουν τον αριθμό 666 με το σύστημα **bar code** που περιέχει από ένα 6 στην αρχή, στη μέση και στο τέλος του.

Αν θέλουν να επιμένουν στην όποια “συνθηματική” σημασία του 6, τότε πρέπει να ξέρουν ότι στο 666 υπάρχουν **όχι 3 αλλά 111 εξάρια (111 X 6 = 666)**.

Από τα παραπάνω φαίνεται ότι το ίδιο αστήριχτοι είναι και οι ισχυρισμοί εκείνων που νομίζουν ότι θα “λύσουν” το πρόβλημα με βάση τον αριθμό 6 είτε ως συμβολικό αριθμό του ανθρώπου ή ως σύμβολο της ατέλειας και με άλλα παρόμοιας μορφής «κόλπα».

ΠΑΛΙ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΠΝΕΥΜΑ...

Οπως δημοσιεύθηκε στον Τύπο (Εφημ. “Φίλαθλος”), η ΔΟΕ [Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή] γνωστοποίησε στον υπουργό Δημόσιας Τάξης κ. Χρυσόχοϊδη ότι δεν αρκούν οι πόρνες της Ελλάδος για να καλύψουν τις ανάγκες των 180.000 “ΦΙΛΑΘΛΩΝ” που θα έρθουν στη χώρα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες... (βλ. φωτογραφία). Ως φαίνεται η ολυμπιακή λατρεία δεν μπορεί να λειτουργήσει σωστά χωρίς “ιερόδουλες”.

Δεν γνωρίζουμε αν επιβεβαιώνεται η πληροφορία ή όχι, όπως φαίνεται όμως, ο ευγενής χώρος του Ολυμπιακού Πνεύμα-

τος απασχολείται και με άλλες επιδόσεις παράλληλα με ταχύτητες, μήκη, ύψη και βάρη. Ποιος ξέρει τι θα συμβεί στο τέλος; Για την ώρα το μόνο σίγουρο είναι ότι η χώρα έχει καταχρεωθεί με δανεισμό που θα πληρώνεται επί πολλές δεκαετίες από τους μελλοντικούς μας συνέλληνες ενώ τουλάχιστον τέσσερις είναι οι εργάτες που έχουν σκοτωθεί ως τώρα στα ολυμπιακά εργοτάξια. **Τ**

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ

Σε συνέντευξή του στο περιοδικό του “ΑΘΗΝΑ 2004” ο Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος αναφέρθηκε στη σχέση της Ελλαδικής Εκκλησίας με τους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες. Όλο το κείμενο δημοσιεύεται στα αγγλικά στη διεύθυνση www.athens.olympic.org/page/default.asp?id=6858&la=2.

Μεταξύ άλλων δήλωσε:

«Όλοι θυμόμαστε ότι η Εκκλησία αγκάλιασε τούς Αγώνες, ότι ο Βικέλας ήταν εκ των διακεκριμένων ευπατριδών που υποστήριξαν με πάθος τη συνέχεια του Γένους και την αξία του Βυζαντινού πολιτισμού, ότι ο Σπύρος Λούης προτού να τρέξει και να νικήσει στον Μαραθώνιο δρόμο ενήστευσε και την παραμονή πήγε στην Εκκλησία. Επίσης οι περισσότεροι αθλητές και Ολυμπιονίκες μας πριν από τους αγώνες, προς τιμήν τους, κάνουν το σημείο του Σταυρού δίνοντας έτσι μια μαρτυρία Χριστού σε όλο τον κόσμο.

Ο σύγχρονος Ολυμπισμός δεν είναι μία παγανιστική εκδήλωση, όπως δεν είναι παγανιστική εκδήλωση η σύγχρονη διδασκα-

λία της Τραγωδίας στα αρχαία θέατρα της χώρας μας. Εμείς βιώνουμε τούς Ολυμπιακούς Αγώνες λουσμένους στο φως του Ευαγγελίου, το οποίο διδάσκει την αδελφοσύνη, την ειρήνη και την αγάπη μεταξύ των ανθρώπων, ανεξαρτήτως της φυλής ή της θρησκείας τους.

Δεν συμφωνούμε καθόλου. Η ειδωλολατρική σημασία του Ολυμπισμού και των Αγώνων δεν εξαργυρώνεται με τα σταυροκοπήματα κάποιων αθλητών, όπως και δεν βαπτίζονται μουσουλμανικοί επειδή κάποιος Άραβας επικαλείται τον Αλλάχ ούτε του Σάι Μπάμπα επειδή κάποιος επικαλείται τον ψευδοθεό. Για εμάς οι Ολυμπιακοί Αγώνες είναι μια σύγχρονη ειδωλολατρική υπόθεση, όπως εξάλλου μαρτυρούν και τα τερατόκτα που η ειδική επιτροπή διάλεξε για μασκώτ τους, δηλαδή τους αρχαίους θεούς Φοίβο [Απόλλωνα] και Αθηνά... **Τ**

ΟΙ «ΑΓΙΕΣ» ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ

Από το περιοδικό “*Διακονία και Μαρτυρία*” που εκδίδεται από τη Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, αναδημοσιεύουμε κάποιες σκέψεις σχετικές με την **αγυρτεία** που συντελείται από ορισμένους κληρικούς. Τις έγραψε ο αρχιμ. Δ.Γ.Π. αρχικά στο περιοδικό “*Ιωάννης ο Βαπτιστής*” και μεταξύ άλλων αναφέρει:

«Πάνω στην αγία Τράπεζα ή κάπου εκεί κοντά τοποθετούν σε γυάλινες θήκες κάτι “**παντόφλες**”! Όταν ρωτάς, τι θέλει η “**παντόφλα**” στο ιερό βήμα, σου απαντούν: “*Είναι παντόφλα του αγίου Διονυσίου ή του αγίου Σπυρίδωνος*”! Φυσικά πρόκειται για μία “**παντόφλα**” απ’ αυτές που πουλάνε κατά εκατοντάδες έξω από προσκυνήματα και τις αγοράζουν οι “πιστοί”.

Το να υπάρχουν απλοϊκοί χριστιανοί, που αγνοούν το “ως ωραίοι οι πόδες των ευαγγελιζομένων ειρήνην” (Ρωμ. 10/1/15) και έχουν πιστέψει, ότι με τη συγκεκριμένη “**παντόφλα**” θα πάνε στον παράδεισο, στενοχωρείσαι για την άγνοια. (...)

Το να αποπροσανατολίσω τους ανθρώπους από το κήρυγμα και τη θεία Κοινωνία και να τους στρέψω σε δευτερεύοντα ή και άχρηστα θρησκευτικά στοιχεία, όσο κι αν το κάνω από ευλάβεια ή από ζήλο, ένα πετυχαίνω: Να γίνωμαι ηθικός αυτουργός απώλειας ψυχών.

Επί τέλους, ας δείξουμε όλοι ζήλο για το κύριο έργο μας, που είναι το Ευαγγέλιο, η διδασχή, το κήρυγμα, η οικοδομή των πιστών, η εν Χριστώ αγάπη και δια-

κονία. Όσο για τα άλλα, ισχύει ο λόγος του Αγίου Πνεύματος: “*Πάντα ευσχημόνως και κατά τάξιν γινέσθω*” (Α΄ Κορ. 14/18/40)».

Μακάρι να τα προσέξουν όλα αυτά και οι Ορθόδοξοι και οι Ετερόδοξοι, ιδιαίτερα μάλιστα κάποιοι από τους δεύτερους, που τον τελευταίο καιρό όλο και “νέα φρούτα” επιχειρούν να εισάγουν εκ της αλλοδαπής.

Αλλά και η έγκυρη θρησκευτική εφημερίδα “*Ορθόδοξος Τύπος*” έγραψε πρόσφατα κάτι ανάλογο (26-7-2002), αναφερόμενη στις “πολυτελείς αρχιερατικές αμφιέσεις” τις οποίες και ο «Τ» συχνά έχει σχολιάσει και καυτηριάσει::

«(...)Τι δε να είπωμεν διά τους ορθόδοξους αρχιερείς, τα “*κινητά χρυσοχοεία*” κατά τον Α. Παπαδιαμάντην, οι οποίοι αμιλλώνται εις πανάκριβα εγκόλπια και αδαμαντοκολλητούς μίτρας και πολυτελείς στόφας και χρυσοκεντήτους και λεπτοζωγραφισμένους σάκκους, ιστάμενοι ενώπιον του γυμνού, αναμαρτήτου, εσταυρωμένου Ιησού, κατά την φρικτήν θείαν ιερουργίαν. Δεν κατανοούν οι άγιοι αρχιερείς ότι ουδένα των πιστών εντυπωσιάζουν διά των πολλών υπερπολυτελών αμφίων των, αλλά μάλλον σκανδαλίζουν, και μόνον ο ένθεος βίος και η θεία αρετή συγκινούν, κατανύσσουν, προβληματίζουν, ενισχύουν και ενθουσιάζουν...»

Χρειάζεται να προσθέσουμε κάτι άλλο εμείς; Μάλλον όχι. Μόνο την ευχή: **Ο καλός Θεός ας μας φυλάξει από τα χειρότερα!**

• ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ.Η.Β. Περιστέρι – Με την επιστολή σας ζητάτε να κατονομασθούν τα πρόσωπα και η θρησκευτική κίνηση που εμπλέκονται στο σχόλιο της 3ης σελίδας εξωφύλλου του τεύχους Ιουλ.-Αυγ. 2002. Όπως όμως μπορεί να καταλάβει κάθε καλόπιστος αναγνώστης, το εν λόγω σημείωμα έκρινε ΤΗΝ ΚΑΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ του φακελώματος και δεν ασχολήθηκε με εκείνους που το εφάρμοσαν. Δεν αναφέραμε ονόματα κατά το παράδειγμα του Παύλου, ο οποίος στην Α' Κορ. 5/ε/1 δεν κατονόμασε τον πταίστη αλλά καυτηρίασε την πράξη του. Ασφαλώς οι Κορίνθιοι γνώριζαν ποιος ήταν ο δράστης, αλλά δεν υπήρχε λόγος να το μάθουν και όλοι οι αδελφοί που θα διάβазαν έκτοτε την επιστολή του.

Θα είχατε κάθε δικαίωμα να διαμαρτυρηθείτε **αν αναφέραμε κάποιο όνομα αδίκως ή αν όσα γράψαμε ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΛΗΘΙΝΑ**. Αλλά να διαμαρτύρεστε που δεν γράψαμε το όνομά σας ως πρωταγωνιστή, αυτό πώς πρέπει να χαρακτηριστεί;...

Ο σκοπός του «Τ» δεν είναι ούτε **σκανδαλοθηρικός** ούτε **διαφημιστικός** και ο εκδότης του διατηρεί το δικαίωμα και την ευθύνη να κρίνει τι πρέπει και τι μπορεί να δημοσιευθεί κατά περίπτωση. Αν με τούτο γίνεται **«φαιδρός» και «ανήθικος»** όπως σεις κρίνετε, δόξα στον Θεό που υπάρχουν πολλοί περισσότεροι που πιστεύουν το αντίθετο. Εμείς με αγάπη κρίναμε πως ήταν καλύτερο να προστατεύσουμε τη φήμη σας, και ευχόμαστε σε νεότερο τεύχος να έχουμε την ευχαρίστηση –πάλι χωρίς να κατονομάζουμε κανέναν– να γράψουμε όπως και ο Παύλος, **«Αρκετόν είναι εις τον τοιούτον αύτη η επίπληξις»** (Β' Κορ. 2/β/1-8).

Θα χαιρόμασταν πραγματικά αν αντί όσων γράψατε *στην μη δημοσιεύσιμη εξ απίας του ύφους της επιστολής σας*, –που έτσι κι αλλιώς δεν προσθέτει καμία πληροφορία στους αναγνώστες– ήσασταν σε θέση να **ΔΙΑΨΕΥΣΕΤΕ το φακέλωμα**. ☹

• ΠΡΟΣΟΧΗ, ΛΑΘΟΣ! ✓ ✓ ✓

Ένα σοβαρό τυπογραφικό λάθος έγινε στο τεύχος Μαΐου-Ιουνίου 2002, σελ. 12, το οποίο αλλάζει εντελώς την έννοια του κειμένου. Η πρώτη φράση της παραγράφου του τμήματος **«Β) Πώς αγιάζεται το Όνομα του Θεού;»** έπρεπε να γραφτεί ως εξής:

«Σύμφωνα με τη Βίβλο το Όνομα του Θεού, ενώ μπορεί να ατιμάζεται μόνο από τον άνθρωπο, μπορεί να αγιάζεται από τον άνθρωπο αλλά και από τον ίδιο τον Θεό».

Παρακαλούμε να κάνετε την απαραίτητη διόρθωση, ζητούμε συγγνώμη για την αβλεψία, ευχαριστούμε την αναγνώστριά από την Πάτρα που πρόσεξε και υπέδειξε το λάθος και –για μια ακόμη φορά– παρακαλούμε: **Αδελφοί προσέχεστε υπέρ ημών, διότι εις πολλά πταίομεν άπαντες**. ☹

Οι “αναγεννημένοι”...

Αναγνώστρια διαμαρτυρήθηκε έντονα επειδή το περιοδικό αυτό αναφέρεται και καταγγέλλει περιπτώσεις **“αναγεννημένων αδελφών”** οι οποίοι με τις πράξεις τους προκαλούν σκανδαλισμό των πιστών και μομφή στο σώμα του Χριστού. Οφείλεται λοιπόν μια απάντηση σε όλους όσους έχουν την ίδια απορία ή και αντίθεση με την πρακτική αυτή που ακολουθούμε.

Για το περιοδικό αυτό η έννοια του ΑΔΕΛΦΟΥ δεν είναι κάτι που προκύπτει από τα μπιρώα μιας εκκλησίας ή οργάνωσης διατηρούμενο εσαεί επειδή δεν μπορεί να ανακληθεί. Επίσης δεν αφορά άτομα που “κάπου-κάποτε” ομολόγησαν κάποιας μορφής πίστη στον Χριστό, όμως η ζωή τους συνεχίζει “οίον και πρότερον”... Ούτε θεωρούνται αδελφοί άνθρωποι που έτυχε να σπουδάσουν σε κάποια θεολογική σχολή και έκτοτε έκαναν το ευαγγέλιο αφορμή πλουτισμού.

Επιπλέον –όσο και αν αυτό μας πονάει ιδιαίτερα– δε μπορεί να θεωρούνται αδελφοί κάποιοι που, αν και για ένα χρονικό διάστημα συμπορεύτηκαν στον δρόμο της πίστης, ύστερα στράφηκαν σε άλλα μονοπάτια, είτε πιο **κοσμικά**, είτε πιο **βολικά**, είτε πιο **κερδοφόρα**... [το κέρδος με οποιαδήποτε μορφή του].

Τα παραπάνω δεν αμφισβητούν κατ’ ελάχιστον ότι (α) η τελική κρίση ανήκει αποκλειστικά και μόνο στον Χριστό και ότι (β) όλοι μπορούν να μετανοήσουν κάποτε και να επανέλθουν στην άγια ποίμνη του Κυρίου. Ταυτόχρονα όμως δεν αποκλείουν και το ενδεχόμενο κάποιος που σήμερα ομολογεί Χριστόν να ξεστρατίσει αύριο ή και να **«ναυαγήσει εις την πίστιν»** (Α’ Τιμ. 1/α/19).

Μοναδικό κριτήριο σ’ αυτό τον κόσμο –ανώτερο από κάθε ομολογία χειλέων– είναι η ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ, διότι **«από των καρπών αυτών θέλετε γνωρίσει αυτούς»** (Ματθ. 7/ζ/16). Τούτα είναι λόγια αλάθητα του Κυρίου Ιησού κι είναι τα μόνα που αξίζουν να οδηγούν τους πιστούς.

Επειδή υπάρχουν πολλά πρόβατα του Κυρίου, που από άγνοια πέφτουν θύματα ψευδαδελφών, ψευδοπροφητών, κακών ποιμένων κ.λπ., ο «Τ» θεωρεί υποχρέωσή του όχι να σιωπά αλλά με αίσθημα ευθύνης να ενημερώνει **“περί των κακώς κειμένων”**... διότι η Καινή Διαθήκη που εμείς διαβάζουμε λέει μεταξύ άλλων: **«Εάν τις, αδελφός ονομαζόμενος, ήναι πόρνος, ή πλεονέκτης, ή ειδωλόλατρης, ή λοιδώρος, ή μέθυσος, ή άρπαξ· με τον τοιούτον μηδέ να συνιρώγητε· διότι τι με μέλει να κρίνω και τους έξω; Δεν κρίνετε σεις τους έσω;»** (Α’ Κορ. 5/ε/11-12) Και όπως βλέπετε δεν λέει μόνο «πόρνος»...

«Όστις θέλει να αγαπά την ζωήν, και ίδη ημέρας αγαθάς, ας παύση την γλώσσαν αυτού από κακού, και τα χείλη αυτού από του να λαλώσι δόλον. Ας εκκλίνη από κακού, και ας πράξη αγαθόν· ας ζητήσει ειρήνην, και ας ακολουθήση αυτήν» (Α’ Πέτρ. 3/γ/10-11).